

M. Irod. O.

1499

In Irod

et
F. J. Szafaludy János agra
kedvelendik

Felecsiny Jozsef H. Cars
V. Megyei Szabó
1845 - 66.

Handwritten scribbles

Handwritten scribbles

Handwritten scribbles

[Faint handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. Phrases are difficult to decipher but appear to include:]

[Illegible]
[Illegible]
[Illegible]
[Illegible]
[Illegible]

[Handwritten text, possibly a separate entry or the start of a letter. The text is very faint and partially obscured by a tear on the left side.]

[Illegible]
[Illegible]
[Illegible]
[Illegible]
[Illegible]

M. 1000. 0493

ÉNEKES

896344

GYÜTEMENY.

ELSŐ DARAB.

*Kelecsényi Pórosz Könyvtárában
A poezio hiába a népből származva valók
Hátinagy*

*Szomoria
Harmonia*

Leng

*magyar népi
csalendő ita.
Eszélyi
a' lant!
Sajka*

*A dalered szivből ó szivhez vagy úgra
repülni
Kölesy.*

VATZON,

Máramarofsy Gottlieb Antal' költségével. 180

1803.

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

E L Ö - S Z Ó.

E jelen-való Énekes Gyűjteménynek egybe-rakatására, az a' valódi Szeretet, és buzgóság, mellyel ditső Magyar Nyelvünk' virágzását forrón óhajtjuk, vólt leg-főbb moztony.

Tudjuk azt, hogy Magyar Nyelvünk' tulajdonságira nézve nem alább-való akármelly Európai Nyelveknél, és minden-féle indulatoknak ki-nyilatkoztatására alkalmas; akár Fejedelmekkel, 's Fő Méltóságú Személlyekkel beszédbe eredni, akár Jó Barátinkkal, a'vagy a' szép Nemmel érzékenyen, 's édesdeden nyájaskodni, akár a' régi Történeteket, és véres tsapásokat le-írni kelletik.

A' vers írásra pedig, és főképpen a' Dallokra, úgy láttzik, mintha éppen tsak Izülte vólna nyelvünket a' szív, és éfz; olly könnyen, és kedvesen folyik, akárminémü rámára készítették. Ezt

beszélik Faludi Ferentznek, Ányos Pálnak, Rájnis Jó'sefnek, Virág Benedeknek, Kazinczy Ferentznek, Péteri Takács Jó'sefnek, Illei Takáts Károlynak, V. Csokonai Mihálynak, és másoknak gyönyörű Versei, ezt beszélí Hymfinek arany munkátskája; ezt beszélí azok a' Hazánk' minden részén elől-forduló Énekes Dallok, mellyekben sokszor annyi elméség, érzékenység, és természeti eleven ki-fejtések találtnak, hogy Horátzius Énekes Dallaival az elsőségről minden magunknak-való hízelkedés nélkül vetékednek. — Egek! Azoknak hangra kelő kedveségében melly szépen olvadoznak a' Magyar Szűzek, és Ifjak! melly szívre ható érzéssel keseregnek a' Magyar Szeretők! — És tsak azoknak gyenge ajakin forjanak é ezek a' magokat ajánló lágy szépségek? azután a' por eméztett papirosokkal egygyütt huljanak, 's veszfzenek é-el? Megtéríthetetlen örökös kár vólna ez! Olyan kár, mellyért azok, a' kik későbbben fogják nézni ezt a' világofságot, és szívni a' Magyar Eget, Maradékink, áldást bizoňyára nem mondanának hamvainkra.

Ugyan

Ugyan azért, hogy ezek az Ékefségek fenn maradandó életbe jöjjenek, munkás fáradsággal öszve szedegettük, meg - választottuk, és néhol jobbítást is tettünk rajtuk. Közben vetettünk némelleyeket, a' mellyek tudni illik tettzetősebbek, azokból is, mellyek már az 1799-dikben készült Gyűjteményben kijöttek vólt. — Ide fűztünk egynehányat olyanokból is, mellyek ugyan már némelley Könyvekben bé - vagynak nyomtatva, de mivel a' Könyvekkel egygyütt azok is homályban sínlődtek, most mint egy önként láttzattattak a' világosságra kívánkozni, hogy többek' kezébe, ajakira, és szívekbe símulhatnának. Mind olyan darabok, mellyek a' tiszta igaz erköltsöt meg - nem zavarják; mind olyanok, mellyekben vagy a' szív, vagy az elme, vagy a' nyájas tréfa kellemeles érzéssel jádszik. Jobbára a' legnagyobb indúlatot, a' barátságot, és a' szívnek leg édesebb érzését, a' szeretet fejtegetik. Vagynak némelley andalító képzeléseknek festegetései is; de a' mellyeket csak azok fogják Vénus Cyprussának nevezni, a' kik a' tiszta tisz-

tes érzékenységet vakmerően kár-
hoztatják; a' kik a' testből, 's vérből
épült szívet ki - akarják mint tulajdon,
mint az emberek mellyéből szakasztani;
a' kiknek az érzékenységet káprázó sza-
vak' olvasására leg - ottan eszek vész,
vagy szívek el-tseppen.

Néhol a' versek' végezeti meg-nem
egygyeznek. De azon meg-nem állapo-
dunk; mert azoknak egygyenlősége meg-
nem kívántatik az Énekekben olly szo-
rosan, mint más versekben. Azon fe-
lül-is, az Ének, és a' Muzsika az egy-
gyenlőségnek nem léttét ki-pótolják.

Azomban reménylén, hogy válo-
gatot Gyűjteményünk' kedvelsége fog
Hazánkfiainál találni, úgy intéztük fá-
radságunkat, hogy ez lenne első Darab-
ja a' Magyar Énekek' Gyűjteményének,
mellyet azután folytatni lehetne, ha
nyelvünk' ditsőséget elől-mozdítani kí-
vánó Hazánkfiak a' kezeknél lévõ, vagy
lakhelyek-béli jobb ízlésű Énekeket Vátz-
ra a' Könyv-nyomtató Gottlieb Antal Úr-
hoz által küldeni nem fognak terheltetni.

Vátzon, Aprilis Hónapb. 1803 Esztend.

Igaz szívű Hazafiak.

1.

Ősztön a' barátságos mulatságra,

Jer, kit mérges gondok rágnak,
Bú felejtésére,
Ez ártatlan mulatságnak
Ebresztő helyére;
Itt örvendezhetz,
Itt zengedezhetz.
Barátid' koszorújában,
És szíves Társaságában
Kedved fzerént vígadhatz.

Jer, kit a' sors üzöbe vett,
Kit Pandóra kerget,
Az Írgyek' nyelve hány, vet,
'S Nevedre hint mérget:
Itt nints, a' ki árt,
Vagy kívánjon kárt;

Hanem minnyáján egy szívvel,
Barátságossal, és hívvel
Kettőztettyük kedvünket.

Jer, kit a' szerelem próbál,
'S könnyaidra vigyorog;
Pufzta reménységgel táplál,
'S rab szíjjadra húnyorog:
Tedd le bilintsed,
Légyen bár kintsed;
Hadd nyugodjon fáratt szíved,
Talán majd meg-hódol híved;
Itt sebedre önthetz írt.

Te is Bölts, ki könyveidnek
Közepette jársz, kélisz,
'S gondolkodó ereidnek
Íjját meg-ne rontsd, félfiz;
Hadgy egy kis időt,
Ugy vélz új erőt;
'S ha van elméd háborúban,
Mulass e' szép kofzorúban,
'S hidd-meg, új életbe lépsz.

2.

A' Barátságról.

Az őszinte Barátság
Egy ritkán termő kints;
Mert ez olyan Buzgóság,
A' minél szebb, 's jobb nints;

Ez

Ez tartya az életet,
Az emberi Nemzetet;
Nó tehát,
Rajta hát,
Éllyen a' Barátság!

Éllyen a' szent Barátság,
Az a' szép Istenség;
Kinél a' szín Alnokság,
'S tsoda éktelenség;
Nem fér hozzá tettetés,
Praktika, szem-fény-vesztés;
Az egy szív,
Tiszta, 's hív,
Egygyetlen egy kintse.

A' ki e' kintsnek Ura,
Kintsesebb Kræzusnál;
Nem sohajtoz Trónusra,
Nagyobb Augustusnál;
Az élet' édeségit
Érzi, 's gyönyörüségit;
Tsendesen,
Kedvesen,
Folynak víg órái.

Nem érzi aggodalmit
Baráttya' ölében;
Mert ki-önti fájdalmit
Szerető keblében;

A' betegség' bajait,
Rágalmazók' nyilait,
Békével,
Jó kedvel
Szemtől szembe nézi.

Jertek tehát jó Lelkek!
Kikhez Hamis nem fér,
Hadd öleljem szívetek',
Mellyem értetek vér;
Néktek nyújtom szívemet,
'S azzal egygyütt életemet.
Szívemet,
Életemet
Aldozom Ti néktek.

3.

Ugyan a' Barátságáról.

Igaz, hogy kints
Drágább egy lints
A' ízives Barátságánál:
Ebben élni,
Ebben halni
Majd több a' Bóldogságnán.

Arany tisztúl,
Motskon lesz túl,
Tűznek égő lángjában:
Úgy az Hívség,
Igaz készség
Az ember' bal-forsában.

De vallyon már
Hol az a' vár,
Kiben leljek illy szívet?
Vallyon van-é,
Találtam-é
Szívből szerető Hívet?

Vaj mi mélység,
'S nagy elméség
Igaz szívre találni!
Ha találtunk,
Hogy ne jádszunk,
Okosan kell próbálni.

A' kik vóltak
El-hódoltak
Tölem-is vélt Barátima
Készségemnek,
Hívségemnek
Bére: sűrű Bánatima.

Véltem szíves
De tsak színes
Vólt hozzám édeslégek:
Oh habozó,
Oh változó
Világi Reménységek!

Kívánság.

Bóldog, a' ki egétségben
 Szülő egét szíhatja,
 'S pört nem látó tsendességben
 Örökségét birhatja.

Még más kevély ditsőségért
 Ülve töri bús fejét,
 Bé-járja kedv-töltésért
 Addig keskeny mezejét.

Nyája szerzi eledelét
 Feles hafznú tejével,
 Az készíti öltözetét
 Gyapjat termő bőrével.

Az izzasztó verő-fényben
 Arnyéket tart hűs fája;
 A' tsikorgó kemény télben
 Fülük töle szobája.

Szívét a' gond nem furdalja,
 Nyers mindenkor ereje;
 Háza' népe vígasztalja,
 Örömben foly ideje.

Nap közt el-lát kis dolgához,
 Könyvekben sem járatlan;
 Az éjtszaka jó álmat hoz,
 Mert Lelke-is ártatlan.

El tölteni így kívánnám
Én e' földön éltemet;
Hordozhatná más, nem bánám,
Neve alatt versemet:

Midőn testem porrá válna,
Vad fű alá temetve,
A' hol senki nem járkálna,
Mély bánatot tetetve.

5.

Vigasztalás.

Hogy alatson, és meg-vetett
A' te forsod, mért búsúlsz?
Más hogy póltzra emeltetett,
Panaszokra mért indúlsz?

Nagyoknak nagy vezedelme
Tágíttson a' szíveden;
A' józan ész, és az elme
Nyugosztaljon helyeden.

Lám, a' kövek, mellyek Egben
Fornak öfzve, tornyokat
Ütni szoktak, mert fölhökben
Emelik a' nyakokat:

A' madár-is fen rebdesvén
Magas ágra ha fel-száll;
Enyv-vefzföbe keveredvén
Földön gyakran helyt talál.

6.

A Paraszt.

Én Teremtőm! hálát adok,
 Mert engem' meg-áldottál;
 Midőn annak, a' mi vagyok,
 Bölts végzésből alkottál.

Nem irigylem a' gazdagnak
 Öszve-gyűjtött javait;
 Mert ki tartja azt bóldognak,
 Ha isméri bajait?

Mi szerentse bővelkedni
 E' föld minden kintsével?
 Ha nem tud meg-elégedni
 Az Ur maga szívével?

Ha én a' Nap' támadtával
 Bé-járom kis földemet,
 'S a' kegyes Eg' áldásával
 Fedve látom mívemet;

Ha a' hangos zöld ligetben
 A' víg madár énekel,
 A' harmatos kövér rétben
 Kisdéd nyájom szökdétsel;

Ha szomszédom korán reggel
 Vélem öszve akadott,
 'S látom, hogy friss egésséggel
 A' napra fel-virradott;

Fel-kiáltok szent örömben:
Nagy az Isten' jósága!
Minket meg-tart ép erőkben,
Ha van másnak jószága.

Ezen osztán meg-vidúlok
Mint egy Angyal' szavára,
S víg örömmel el-indúlok
Akár melly nagy munkára.

Meg-történik ugyan ollykor,
Hogy igen meg-fáradok;
De tudom, hogy nap nyugotkor
Ismét haza ballagok.

Akkor pedig el-felejttem
Egész napi bajamat,
Ha ártatlan két gyermekem
Körül veszik lábamat;

S öszve ülvén falatozunk
A' jó Annyok' főztéből,
Még másnak-is adakozunk
A' mint lehet kevésből.

Ha már egyszer hálát adtunk
Az Istennek fenn szóval,
Hogy ő-töle meg-áldattunk
Ma is elég sok jóval:

Bóldog, mondom, a' Parasztság,
Ki földjét jól műveli!

Bóldogabb, mint ki az Ország'
Sulyos gondját viseli. —

7.

A Világhoz.

Tündér, álnok, gonosz Világ!
Magadhoz mit tsalogatz?
Allapotod merő vakság,
Tsak hamis fényt mutogatz
Nem indulok füstöd után,
Gondosbb Lelkem más jót kíván;
Itt hafztalan tapogatz.

Nagy nálad a' gyönyörűség,
De nagyító üveggel,
Józan szemmel tsak kitsinség,
'S tele rágó féreggel:
Ne ámitgafs, el-nem hiszem,
Ne kínálgafs, el-nem veszem,
Tele vesztő méreggel —

Aranyodat se' fitogasd,
Földnek pora, sár darab;
Szabadságod se' harsogasd,
Szolga vagy, és kötött rab;
Hafztalan szót már ne forgafs,
Szándékomban ne háborgafs,
Nem kell uékem ez a' hab.

Istenem a' való nap fény,
Kiben nints fogyatkozás;
Ő az öröm, az igaz fény,
Kiben nints unatkozás,
Ő a' fő kints, mellyet nem ront,
Olly szabadság, mellyet nem bont
Erőszakos változás. —

8.

Intés.

= 111.

Senkit titkod', és szándékod' fenekére ne botsáls;
Gondolatid', vágyódásid' tzellyait ne lássa más:
Mert Rab lélszel, a' hol nem vélsz;
'S addig még élsz, a' hol nem félsz,
Ott kárban dönt,
Búra bút önt,
Az irigy szív, 's árkot ás.

Szép szózatnak, víg ajaknak jól meg-fontold
szavait,
Ezekből meg-ismérheted leg-jobban fortélyjait:
Hol sír, rí szív,
Mutat, hogy hív;
'S hol vígan járslz,
Képzést nem várslz,
Tölti hamiságait.

Tehát kérlek, 's arra intlek, heves kívánságodat
Tartsd zabolán, titkon korán, ne mutasd hív
vóltodat;

B

Pró.

Próba köre vesd ezerre,
Úgy bízd szíved' vélt hívedre,
Hogy meg-ne szánd,
Tetted' ne bánd,
Tartsad nállad titkodat.

9.

A' Reménység.

Ki szeretné az életet,
Ha Reménység nem lenne?
Mit tsinálna a' szeretet,
Ha e' nem vólna benne?

A' Raboknak e' lágyítja
Szorító vas lántzait,
A' Hajósnak ez indítja
Útra törtt tsólnakjait;

A' mély tömlözt' fetét alját
E' tefzi világosnak,
A' Beteg' vas derekalját
Lágynak, 's nyugodalmasnak;

A' szomorú szív' bánatját
Ez lafsan el-olzlátja,
A' könnyes szem' bús harmatját
Jobb kézzel szárítgatja,

Hány nyomorúltt, hány szegénynek
Folyna naponként vére,

Ha

Ha fénye egy jobb Reménynek
Nem sütné bús Lelkére?

Hány szerelmes búsulttában
Választott volna halált,
Midőn végső órájában
Még reménységet talált?

Jó Reménység! életemben
Reá már hányszor szedtél!
Rózsa helyett kis kertemben,
Mennyi tövist ültettél!

Még-is, ah! mert csak szeretném
El-érni fel-tételem,
Felöled fel-nem tehetném,
Hogy még jól ne tégy velem!

10.

A felkelő Magyar Sereg.

Ezer nyoltz száz Esztendőnek a' végén,
Magyar Nemzet a' tsatára fel-kelvén,
Ott hogy vitézi karokkal
Meg-hartzoljon a' Frantzokkal
Honnyáért.

En részemről azt híven meg-tselekszem,
Királyomért, és Hazámért meg-teszem,
Nemes vérem fel-áldozom,
Békeiségért hadakozom
Holtomig.

Egek' Ura! szándékunkat erősítsd,
A' Frantzokat szándékjokban szégyenítsd,
Küldj az Égből segedelmet,
Hogy vehetsünk győzedelmet
A' Frantzonn.

Édes hazám! lakom földje! el-hagylak,
Es az Úrnak óltalmába ajánlak;
De nem felejtlek-el soha,
Ne légy hát te is mostoha
En hozzám.

Ne adj engem' kebeledből más Földnek,
Várjál viszsa hantja alá gyepednek,
Mert békébben el-alhatom,
Hantja alatt ha nyughatom
Hazámnak.

II.

A' Nemes Insurgensek' Nótája.

Készülj, szép Magyar Nemesség!
Mert csak benned a' reménység;
Sok Nemzetek' Tartománnya
Éles kardodat kívánja.

Országodért, Királyodért,
Törvényes szabadságodért
Omlott Őseidnek vére:
Sies tehát védelmére.

Már-is nyerít paripája,
Vérrel tajtékzik a' szája,
Rúgva visít, kapállózik,
Jel adásra várakozik.

Mintha mondaná Urának:
Ő-is kész a' Frantziának
Tábora közé nyargalni,
Véle mindent fel-prédálni.

Mint sas a' kakas' tollait
Tépi, szaggatja tsontjait:
Úgy bán dühös Frantziákkal,
Országokat prédállókkal.

Rajta tehát, vitéz Nemzet!
Midön egy Király-Fő vezet,
Meg-mutattván vitézségét,
Széjjel szórván ellenségét.

Meg-vervén az ellenséget
Elünk tsendes békeiséget,
Vizfza térünk kebelébe
Édes Hazánknak ölébe.

12.

A' Tavasz.

Napról napra szebben nevet,
A' nap tiszta artzával;
Sokkal sűrűbb árnyéket vet
A' zöld erdő fájával;

B 3.

Sok-

Sokkal drágább a' sík mező
Gazdagító javával;
Sokkal lágyabb a' hűs szellő
Lengedező szárnyával.

Jobban lehet meg-förödni
A' fris patak' vizében;
Jobban lehet gyönyörködni
A' rét kövér fűvében;
Jobban lehet válogatni
A' virágok' színében;
Egi öröm így mulatni
A' víg Tavasz' ölében.

13.

A' Tavaszhoz.

Kedves idő' víg kezdete,
Ó gyönyörű ki-kelet!
Meleg szellőd' lehellete
Im', mérsékli a' telet!

A' föld' színét változtatod,
Osztogatsz új életet,
'S fel-engedésre nógatod
A' fagyott Természetet.

A' napokat hosszabbítod,
'S rövidítisz éjjeleket;
Az útakat porosítod
Küldvén száraz szeleket.

Aldott Tavasz' jó napjai!
Balzsama az életnek!
Téged a' föld' bús fijai,
Ó, melly igen szeretnek!

Ha a' Tél' fagyos hidege,
El-öl kemény szelével,
Bíztat jó napod' melege
Új élet' reményével;

Ha a' Tél bús köddel, jéggel
Mindeneket el-borít,
Ha kedvetlen hidegséggel
Zúr-zavarral szomorít.

A' jó kedv. a' szeretettel,
'S gyönyörűség jár veled;
Zöld árnyékkal, új étellel
Örömünket neveled.

Szívem', ó, mint meg-illeti,
Kezdeted' első jele,
Hála adva emlegeti,
Hogy új. erőt öntz bele.

Szép hajnalod' fel-tettségé.
Mint vidítja lelkemet;
A' madarak' víg zengése
Táplálja életemet.

Ugy-is, ha vólt mulattságom,
Ha még víg vólt életem,

Ha még szerettem világom,
Tsak néked köszönhetem.

Ha ártatlan kis koromban
Igaz vólt az örömöm,
Most, serdültt ifjúságomban,
Tavasf! néked köszönöm.

Ha gyermeki játékimat
Víg lélekkel követtem,
'S vígan üztem tréfáimat,
A' víg Tavasfzt érzettem.

Ó mint örültem lelkemben
Ha egy fészket találtam!
Melly jól vert vérem erebben,
Tsak Tavasfzal próbáltam;

Melly meg-elégedtem velem
A' sárga libák körül;
Semmi Király-Fejedelem
Illy igazán nem örül;

Ha golyákat véletlenül
Láttam, hogy kelepelnek,
Melly ki-beszélhetetlenül
Örvendtem e' jó jelnek!

Gyermekségem' új reggele,
Sok kedves tavaszaim,
Veletek lesz lelkem tele,
Még le-folynak napjaim.

Most-is fok ki-mondhatatlan
Vígalságim származnak,
Látván az első ártatlan
Jeleit a' Tavasznak.

Most-is ha a' fák indulnak
Érezvén kikeletet,
Érzékenységim lágyúlnak,
'S áldom a' Természetet.

Most-is ifjú életemben
A' Tavaszt meg-könnyezem,
'S meg-illetődöm lelkemben,
Ha örömét érzem.

Most-is kedvesebb lételem,
Kedvesebb minden falat,
Kedvesebb minden ételem
Egy fakadó fa alatt.

14.

A' Nyár.

Szép Tavaszkor a' rétekben
A' fok színü fris virág;
Szép ha virít a' kertekben
A' gyümöltsel rakott ág:

De szebb, ha arany fejével
A' gabona hajladoz,
'S a' gazdának fok szemével
Meg-érdemlett hafznot hoz;

Ha a' mezőn, hol ekével
Barázdát vont a' Szántó,
Most víg ének közt kezével
Kévét köt az arató;

Ha a' tarlón kerefszteket
Halmoz sűrű sorjával,
'S a' meg rakott szekereket
Haza hordja barmával.

Mint örül majd az asztagnak,
Mellyben látja kenyérét!
Nem irigyli a' gazdagnak
Vékony bőrű tenyerét;

Nem óhajtja ditsőségét
A' vért ontó Bajnoknak;
Bátor nem tudja bőséjét
A' ki-állott bajoknak.

15.

Az ujonnan ültetett Fához.

En is ezen öröm' kertben
Egy ifjú fát ültetek;
Majd egykor a' kikeletben
Ha alatta ülhetek,

Itt lesem-meg, hová rakja
A' víg madár kis fészkrét;
Itt halgatom, miként mondja
Örömében énekét;

Itten fogom olvasgatni

A' gyönyörű könyveket ;

Itten fogok írogatni

Mulatságból verseket.

Azért hamar nevelkedjél,

'S hajtsd sűrűn zöld ágodat ;

Arról te ne kételkedjél,

Jól viselem gondodat ;

A' szél ellen meg-támasztlak,

Hogy gorombán ne rázzon ;

Gyakran vízzel meg-itattlak,

Hogy az afzál ne ártson ;

Hébe korba meg-kapálom

Körös körül tövedet ;

A' rosz fűvet ki-gyomlálom,

Hogy ne lopja nedvedet.

De te ezen fáradságot

Úgy meg-nem érdemlenéd,

Hogy ha tsak a' szép virágot

Gyümölts nélkül teremned ;

Mert mit ér, ha valaki szép,

De ha nem jó mellette ?

Ez tsak olyan lelketlen kép,

Melly színét el-vesztette.

A' Viola, és a' Tulipán.

Egy szép kertben, hol virágok,
 'S gyümölsös fák teremtek,
 Egy violát a' zöld ágok
 Levelekkel bé-fedtek.

Bátor szelíd tekintetét
 Szemérmesen titkolta;
 Jó illatja' ott lételét
 Nemesen el-árulta:

A' Tulipán ellenében
 Magasra nevelkedett;
 A' hajnalnak vér színében
 Mosolyogva kérkedett;

De nem tudván meg-kínálni
 Senkit édes illattal,
 Meg-nem szoktak nála állni
 Érzékeny indulattal.

Jámbor! neveld tsendefségben
 Artatlan érdemedet;
 A' jutalom ditsőségben
 Fel-találja helyedet.

Midön, a' ki most hívsággal
 Dobra üti tetteit,
 A' szégyennek nagy tsúfsággal
 Tapasztalja jeleit.

Rózsa, és a' Téli-zöld.

Meg-kell adni a' Rózsának,
 Hogy ő bizony szép virág;
 Azért a' kert' Afzszonyának
 Méltán tartja a' világ.

Lám hajnalkor alig nyílik
 A' kelő Nap, meg-szépül;
 Rózsa színbe öltözködik
 Akkor-is, ha le-készül.

A' harmatnak fris gyöngyei
 Leveli közt úgy ülnek,
 Mint a' szemérem' könnyei,
 Ha szüz artzára gyűlnek.

Ollyan kedves az illatja,
 Mellyet szokott lehelni,
 Hogy annak, ki szagolhatja,
 Örömmel kell meg-telni.

Tsak hogy holnap már le-hullnak
 E' gyönyörű levelek,
 'S velek egygyütt mind el-múlnak,
 A' mik kedvet nevelnek.

Más törvényt tart a' Téli-zöld:
 Nem nagy ugyan szépsége,
 De bár őszve fagygyon a' Föld,
 Még-is virít zöldsége.

Rózsa képe a' szépségnek,
Melly olly hamar el hervad —
A' Téli-zöld a' nagy éfznek,
Melly örökké fenn marad.

18.

A hervadt Rózsa.

Ugy-é minap, te szép Leány!
Ez a' Rózsa még pirúlt?
'S íme, nézd, már most halavány,
Kies dífze mind el-múlt;

Mert a' Napnak ki-nyitotta
Szer felett szüz kebelét,
Az szagától meg-fosztotta,
'S már szélt hordja levelét.

A' mit néked e' virágban
Lehet most-is szemlélni;
Tudjad, az fog e' világban
Sok szépekkal történni.

El-szökik az ifjúsággal
Artzádról-is a' szépség;
Egyedül a' Jamborsággal
Marad egy olly ékesség,

Melly addig tart, még képedet
Rózsa színbe boríttya
A' szemérem, 's ha szemedet
A' rúttól el-fordíttya —

Alom.

A' piros hajnal
 Gyöngyös harmattal
 A' mikor fel jött,
 Almodtam:

Mintha kutyátska
 Egy kis agárka
 Lett volna az én
 Személyem;

Nyakamban gallér,
 Mint szép pantallér
 Tündöklött, frissen
 Ugráltam;

Kies mezőben
 Egy domb' völgyében
 Klóris őrzötte
 A' nyájját;

Hozzá szalattam,
 Mellé borúltam,
 Velem szép Klóris
 Enyelge;

Mondá kegyesen:
 Lesbínó! frissen
 Szaladj hát; tüstént
 Szalattam,

Vizfza-is jöttem;
Kérdezi tőlem:
Hol hagytad Tirzist
Lesbínó?

Már már ugatva,
Frissen ugrálva
Mond'ni akartam:
Én vagyok;

Azzal ölébe,
Drága keblébe
Fel-vett, én lábra
Allottam;

Mikor ölelni
Akart, 's tsókolni,
Én fel-ébredtem.
Tsak álom!!!

20.

A' Hajnalhoz.

Piros Hajnal! fényes nap' sугárok!
Engem'-is, ki itt homálybann járok,
Sebes szárnyatokra
Fel-vévén, azokra
Az Ég' sarkokra
Ragadjatok,

A' hol rendelt a' Teremtő néktek
Lakást, 's a' hol ered fényességtek;
Hadd légyek társatok,
És a' mint útatok
Terjed, vonatok
Utánnatok.

Ott lakik az Egek' alkotója;
Te vagy, szép Hajnal! az udvarlója;
Vigy-fel udvarába,
Te, ki tornáztába'
Bár'sony ruhába'
Ékeskedel.

Ha te-is ilyen ditsőséges vagy:
Hát annak ditsősége millyen nagy,
A' ki teremtette
E' mindent, 's azt tette
Hogy közepette
Fényeskedel?

Ki-jösz ama' pompás Palotából,
Mint egy Vö-legény ágyas-házából,
Arany öltözettel,
Fényes tekintettel,
Újítsz étellel
Mindeneket.

Veres bár'sony színed fejezedik,
'S fehérséged jobban tüzesedik,

Ha széles határod,
El-futja sугárod,
És körül járod
Az Egeket.

Hol vetted fogyhatatlan tüzedet?
Ki tett illy tüz-tengerré tégedet?
Mikor volt kezdeted?
Hány már kerületed?
'S még sem emélted-
Meg magadat.

Isten! Te vagy az a' Hatalomság,
Tied a' mélység és a' magasság,
A' nap prédikálja,
Mint kezéd' munkája,
'S Lelkem tsudálja
Hatalmadat.

21.

Sohajtás.

Kis bújdosó szeletske!
Keresd Laurámat-fel,
'S mondjad, vóltál sohajtás,
De halgasd-el kié.

Gyors tsergeteg! ha benned
Mosná talán kezét,
Valld-meg, hogy könnytől nőttél,
De meg-ne mond, ki sírt.

Nem is szükség: ez úgy-is
Előtte nem titok;
'S hogy mind ketten ti-tölem
Eredtek, tudja ő!

Ah, tudja jól; 's ím'! még-is
Irgalmátlankodik;
Mert nála a' sohajtás
Tsak pára; víz, a' könny.

22.

A' Ne-felejts.

Amott, a' tsendes völgy' ölében,
— Hol zúgva görg a' víz követs,
A' parton lenged' a' fővenyben
Egy Ne-felejts.

Ah! benne, a' mint rám mosolyga,
Laurámnak láttam kék szemét;
A' harmat éppen rá hullatta
Gyenge tejét.

Két tsöppet láttam, mint remegtek,
Oh kedves képzet! szép ölén,
Egymásba végre mint peregtek
Sík levelén.

Ezt, Laura! néked hogy le-törtem,
Sohajtva mondtam: *Ne felejts!*
Ah, minden a' te szíved nékem;
El-ne felejts.

Az Ifjúsághoz.

Arva, erőtlen Ifjúság!
 Tekénts életedre;
 's hidd meg, hogy a' Barátság
 Sokszor van vesztedre.

Az Aszszonyi Társaság
 Vezet fialmakra,
 Altala a' Jámborság
 Esik sír halmokra.

Hidjétek-el szavaim,
 Bizony nem hazudnak
 Öreg vagyok, 's tagjaim,
 Ime! mint dobognak.

A' melly Ifjú szerelmes,
 'S szeret társalkodni,
 Féljen, mert veszedelmes
 Néki nyájaskodni.

Az Aszszonyi erkölts.

Szárazak, 's erőtlenek
 Az erköltsi Törvények,
 Ha tsak a' nagy könyvekben
 Íratnak, 's nem szívekben.

A' szép erkölts fényesebb
Szép Afzszonyban, 's ékesebb
Erősebb a' Törvénynél,
Hathatósbb az erónél.

Az Afzszonyi tsendeség,
Jámborság, és ékeség,
Erő nélkül erősebb,
Mivel kelemetesebb

25.

A' Szűzek' Éneke.

Vidámabb érzésű szerelmes Leányok!

Virágokkal tellyes ígézö bálványok!

A' jó erköltsnek példája

Szívetek' igaz dajkája.

Semmitől nem félték,

Ha illy módon éltek.

Mit ér külsöképpen a' tzifra ékeiség?

A' hízelkedéssel tornyozott színesség?

Ezek egyfzer majd el-múlnak,

Rózsáitok-is le-húllnak,

Nints semmi állandó,

Vélünk mind múlandó.

De, ha a' szép erkölts, és az ártatlanság

Fénylik szívetekben, az halhatatlanság.

Feddhetetlen Lelketekkel

Mintha már az Égiekkel

Volnátok egy forban,
Az Angyali torban!

Legszébb hajnalában lévő gyenge korú
Életetek' díze tsak a' szűz kofzorú;
Ha ortzátok ettől virúl,
'S díztelen gondtúl nem pirúl,
Zöldellő pártátok
Aldást hoz majd rátok

Nem lehet képzelní szébbet e' Világon,
Mint, ha a' fel-ferdült jár virágos ágon;
Életének e' tázímere
Mindenkor védő fegyvere,
Ez egy igaz hűség,
Földi gyönyörűség.

A' tündér öltözet, melly ma fel-ékesít
Bennünket, színével holnap meg-kérgesít,
A' tsél-tsapság, és a' kényes
Élet nem sokáig fényes;
El-ozlik a' pompa,
Hafzontalan, 's tompa.

A' szép tulajdonság leg-szentebb kegyefség,
Nem hervadott-el még bennem a' szűzefség.
Míg leányságomban lézsek,
Inkább fogytig el-enyézfzsek,
Mint ártatlanságom
Lankadna, 's virágom.

Akár merre nézek, mind rútak, 's nem szépek,
Még a' páros élet' útjára nem lépek.

Nintsen lángolóbb szeretet,
Mint az Égtől rendeltetett,
Egygyetlen egy hívvel
Élni igaz szívvel —

Kik sokat akarnak szeretni éltekben,
Rút gonofzság fekszik fertelmes szívekben.
Tekintsük a' galambokat,
Mint védelmezik társokat;
Róllok példát végyünk,
Tisztaságban légyünk!

26.

A' szeretet és a' szerelem.

A' szeretet szemes,
Pitziny, de értelmes;
Gög nélkül okoskodó:
Szelíd, engedelmes,
Érzékeny, figyelmes,
Bú nélkül gondoskodó.

Kit szeretet ifjantán
Azt öfzben fordúltán
Allandóúl kedveli:
Annak mind személyét
Mind emlékezetét,
Még hamvát-is tiszteli.

A' víg esetekben,
Bal történetekben
Szíve nem tud változást:
Habok között kö-fzál,
Még irigy sem talál
Ő benne ingadozást.

A' Testvérét ennek
Hívják szerelemnek,
'S szemre ehez hasonló:
De álnok, tsintalan,
Szeles, vigyázatlan,
Allhatatlan, 's kóborló,

Míg ég; hizelkedik:
Meg-hül? — el-távozik:
Újúl tüze? — vizfsza tér.
Siets kis szeretet,
Aprítsd lépésidet,
Ím' Testvéred majd el-ér.

27.

A' meg-választott szeretet.

Szeretni jó ugyan, szeretni kell:
De vigyázz, hogy te-is igazat lelj,
Mert ritka olly szív,
Ki holtig lesz hív,
Hanem tsak ideig színeskedik.

Sokakat tudok én, kik szerettek,
De tsekély vétekért meg-vettettek;

Ne néz szépségre,

Sem nagy értékre,

Hanem tsak a' ritka jó erköltsre.

A' szépség nem mindenkor állandó,

Gazdagság, mint kerék, olly forgandó;

Nem kell gazdagság,

Sem egyéb agság

Hanem tsak igaz szív, 's állandóság.

Igy szeretek hát már mind holtomig,

Hívnek hív maradok koporsóig;

Parnassus hegyén,

Liban' erdején

Nem leltem hívebbet Nyμφák' helyén.

38.

Alom-kép.

Hol vagy, hol te, ó drága kép!

Melly előttem állottál?

Szép valál te, ó igen szép,

'S szívembe ált hatottál.

Itt állottál, itt mulattál,

Még tsendesen álmodtam,

Sokrétákat fonyogattál,

Még szívemmel fáradtam.

Az ortzámat nyomogatta
Egy Angyalnak szép keze;
Fáradt szívem' tapogatta,
Most-is számban az íze,

Térjél vissza, szép meleg kéz!
Ne búsítsad Lelkemet;
Édes vagy te, mint a' nád méz,
'S erősítéd szívemet.

Hol vagy, mond-meg, melly erdőkben?
Íme! lásd mint szeretlek;
Kő sziklák közt, 's mély völgyekben
Éjjel nappal kereslek.

Nem nyughatom, e' szép képet
Méglen fel-nem találok;
Valóság volt; mert illy szépet
Nem rajzolhat az álom.

29.

A' gyep' színén álmodozó Ifjúhoz.

Kelly-fel Ifjú! e' gyep ágyról,
'S szakaszd félben álmodat;
Vénus Afzszony' párnájáról
Nem láthatod károdát.

Tsalárd Amor készítette
E' nyugalom' helyedet;
Virágokkal szépítette,
Hogy meg-ejtse szívedet,

Íme kezd már letétedni,
Estét szeret az Amor;
El-szeret ő tévelyedni,
Neki szállás a' bokor.
Kelly-fel, Ifjú! gyep ágyadról,
Készítsd futni lábadat,
Puhaságtól rút párnadról,
Szaporítod károdat.

30.

Az állandó kín.

Az izmos nagy fák,
Kemény kö-sziklák
Engednek az esztendőknek,
Erejből kivénhednek,
Lafsan lafsan hanyattlanak,
Törnek, dőlnek, romlanak.

Tsak kínom vallya:
Nem tapasztallya
Az időnek gyors múlását,
Rontó emészto dulását;
Nyers ez mindég, 's a' napokkal
Meg-nem avúl, el-nem hal.

Igy élni, annyi,
Mint egyre halni;
De áh! hofszú ez a' halál,
El-nem óltva soká rongál;
Szinte únom, 's meg-fáradok,
Annyit, 's olly soká halok!

31.

Vígasztalás.

Akár miként komorkodgyon
 Feletted a' borúltt Ég,
 Soha azért el-ne hagygyon
 A' biztató Reménység.

Végtére a' szerentsének
 Zsibbad karja, melly vere,
 'S az állhatatos nagy szívnek
 Gyöz hatalmas fegyvere —

32. Themistocles' Éneke.

A' hol bűn nints, félelem fints.

A' lántzban sem változtatom
 Nyugott bátor szívemet;
 A' tömlötzben is fenn tartom
 Ki-nyílt vidám kedvemet.
 Tsak a' gonofság' fertelme,
 Nem a' büntetés' félelme,
 Szoríthattya,
 Fordíthattya
 Halaványra színemet.

Ha bűn, hogy Hazám' kárára
 Fegyvert én nem ragadok;
 Ha bűn, hogy az ő hafznára
 Allandón híy maradok:
 Haljak-meg! — Illy szép vétekért,
 Illy nemesen vét ő bűnért,

A' kínzásra,
A' halálra
Büfzkén, örömmel futok.

33.

A' nyugott szenvedő.

Nagy Isten! húllnak könnyeim;
Szánd-meg teremtményedet,
Fonnyasztanak mély keserveim;
Nyújtsd orvosló kezedet —
De ha az a' Te tetszésed,
Hogy tovább-is szenvedjek,
Am legyen úgy; tsak segéded'
Add, hogy el-ne tsüggedjek.

Elég, hogy fel emelhetem
Hozzád fáradt lelkemet;
Így a' sorsot nevetetem,
Bár mint tépjen engemet —
Akarasz még sújtó veszfzöddel
Több sebet-is osztani?
„ Meg-érdemlém bűneimmel „
Türve fogom mondani.

De ha kívánasz földi jókkal
Aldani Te engemet,
Tsak annyit adj, hogy azokkal
Tehefsem szükségemet;
Tsak annyit, hogy tengőtfehem,
Még itt vagyok, magamat,

'S túl a' síron fel-lelhelsem
Benned bódogságomat.

34.

Érzékeny Panasz.

Alig tűnt-fel előttem
Ez élet' szépsége,
Már-is zúgott felettem
A' gond, 's baj' fellege.
Ama' tsendes órákban,
Az éj' bús homálylyában,
Ah! hány száz könny tseppent,
Hány sohajtás reppent!

Sok félén meg-fordúltam,
Jó, 's bal eseteken;
Barátot-is hordoztam
Érzékeny mellyemen;
Ő véle egygyütt lenni,
Estvénként édeskedni,
Láttad, te tsendes Hóld!
Minő bódogság vólt!

Alutt a' szép Természet,
'S mi még ébren vóltunk;
Te gondal rakott élet!
Rólad gondolkodtunk.
Sírt ő-is, ha én sírtam,
Igy terhem' könnyen bírtam,
Szívünk édesen vert,
Ambár ürmöt kevert.

De áh! a' Barátság-is
Mennyi kint okozott!
E' leg-szebb bóldogság-is
Miként nem nyilazott!
Mind pufzta volt előttem
A' mire tekéntettem
Így folytt ifjúságom,
'S most sem szűn aggságom.

Ó! bár bennem ne lakna
Szív, melly tud érzeni,
Ugy ez majd nem kínlódna
Látván mást vérzeni,
Most mint önnön sebével,
Mint mások' gyötrelmével
Tépödvén reszketve,
Dobog kettőztetve.

De az a' bóldog óra,
Reménylem, közelgét,
'S meg-tsendül nem sokára,
Hartzomnak véget vet,
Mellyben a' szánó halál
Mellém, mint jól-tévöm, száll,
'S engem' nyomorúttat
Ölében el-altat.

Tsak türj hát sebzett szívem!
Türj még egy keveset;
Kész a' sír, — örülj lelkem!
Minden bút el-temet;

Nyúgodni fogsz te ebben,
Mint egy anyai ölben,
Édesen, tsendesen,
Túl a' szenvedésen

35.

Szeretethez,

Szeretet! te édes erő,
Kölsd meg szabad lelkemet;
Szorítsd a'hoz, a' ki merő
Jóság, szomjú szívemet.
Ő kivüle. nints boldogság,
Nints állandó nyugalom;
A' mi nem ő, az mind hívság,
Mind epefztő únalom.

Atyám! vedd hát karjaidra
Esdeklő gyermekedet:
Oktasd, szoktasd últyaidra,
Súgd lelkébe Lelkedet.
Nálad nélkül nem birhatnak
Erőtelen inaim;
Hamar meg is buktathatnak
Gyakran botló lábaim.

De ha Te meg-erősítesz
Mint a' kö-szál, úgy állok,
'S belém szeretetet öntesz,
Mindent könnyea ki-állok.

Omol-

Omollyon bár a' világnak
Roppantt súllyá fejemre,
Nem árt; tsak egy illy Atyának
Dölhessék-le ölére.

36.

Dámon, és Fillis.

Dámonnak vig barátsága,
Trallallarum trallalla;
Szív ébresztő nyájafsága,
Trallallarum trallalla;
Fillisnek meg-tettzettek,
Szívén sebet ejtettek;
Trallallarum, trallallarum, trallallarum,
trallalla.

De el-tudta azt titkolni,
Trallallarum, 's a' t.
A' mit nem jó ki-tálálni,
Trallallarum, 's a' t.
De ha modját találta,
Ügyan kedvesen látta;
Trallallarum, trallallarum, 's a' t.

Egyszer magát kertbe zárta,
Trallallarum, 's a' t.
Mikor szeretőjét várta,
Trallallarum, 's a' t.

D

Egy

Egy árnyékba rejtézet ,
Alom reá érkezett ,
Trallallarum , trallallarum , 's a' t.

Mint jó Szüléknek szokása ,
Trallallarum , 's a' t.
El-ment Anyya , hogy meg-látsa ,
Trallallarum , 's a' t.

Hát tsendesen aluszik ,
Egy árnyékban nyugoszik ,
Trallallarum , trallallarum , 's a' t.

Annyának , nagy örömében ,
Trallallarum , 's a' t.

Rebdes szíve a' testében ,
Trallallarum , 's a' t.

Ölelgeti Leánnyát ,
Hánnya reá áldását ;
Trallallarum , trallallarum , 's a' t.

Most tudom már , hogy hibám nagy ,
Trallallarum , 's a' t.

Mert jámbor , és ártatlan vagy ,
Trallallarum , 's a' t.

De meg-tsalt a' gyanúság !
Meg-botsás , óh szép virág !
Trallallarum , trallallarum , 's a' t.

Annyának meleg tsókjátúl ,
Trallallarum , 's a' t.

Fillis fel-serkent álmábúl ,
Trallallarum , 's a' t.

Azt kiáltja Dámonhoz:
Az ördög be későn hoz!
Trallallarum, trallallarum, 's a' t,

37.

Az Álomhoz.

Álom! álom! édes álom!
Im' életem tsak únalom;
Benned vólt kis nyugodalmom,
'S ébren azt fel-nem találom.

Mutattad szép Kegyesemet,
Gyújtottál bennem Szerelmet,
De nem adtál engedelmet,
Meg-gátoltad vólt kedvemet.

Mit ámégtatz, mit tsalogatz?
Víg örömtől mit fosztogatz?
Mert a' mit ígérsz, nem adhatz,
'S így tsak bánatot osztogatz.

38.

Az igaz szeretetnek boldogsága.

Boldog, ki Amor' ölébe szunnyadozik,
'S az ő rózsza ágyán nyugoszik;

Mért él, a' ki nem szeret?

Mit reményl az egyebet?

Mi köti azt ez élethez,

És szenvedésekhez?

A' fok keserűt miképen nyelheti-el?
'S mint hartzol az élet' terhivel?

Édes érzés! tsak általad szenvedek én
A' világ' tövises mezején:

Tsak te táplálsz engemet,
Édesítéd éltemet;

Te teszed a' mérget jóva,
Meg-kóstolhatóva;

Te szórod széjjel az Írígység' nyilait,
És megis állod fullangjait.

Ha kedvesem' ölébe hajtom fejemet,
Ott találom enyhülésemet;

Ott vert sebem bégyógyúl,
Lankadt szívem megújúl;

Bátran megyek új erővel,
És fel-emelt fővel

Mint az ellenség' dühös tsoportjainak;
Mint az Írígység' nyilainak.

39.

Nem búsúl az, van kinek

Egy hív szeretője;

Mert van úgy rosz kedvének

Hamar enyhítője;

Tölti vigan napjait,

Édesen éjtzakáit,

Kedves drága óráit

Orzi mint magáét.

Ah!

Ah! de nékem szegénynek
Egy víg óráim fintsen;
Árad könnye szememnek,
Bár hova tekintsem;
Mert nints vígafsztalása
A' fok bánatimnak,
Kívánatos orvosa
Kínos fájdalmimnak.

Szerzek tehát még én is
Egygyet tettzésemre,
Ki igaz lesz, nem hamis,
Mindent tesz kedvemre
Nyugfzom kegyes ölében,
Fejemet le-téve,
Kezem pedig keblében,
Hol éppen ver szíve.

40.

Nints szebb vígság, mint egymást szeretni,
Bús gondokat így lehet nevetni.
Amor! te tündér szikráid,
Szíveket hasító nyilaid
Melly kedves sértéssel ébresztnek!
'S melly örömmel meg-töltnek!

Te kötöd egybe e' nagy világot,
Oltván szívekben hív barátságot;
Te vagy kedvünk' kút forrása,
És búsultt elménk' vídúlása;

Nints, a' ki rajtad ki-tehessen,
Rád akár mint tekintsen.

Bibornál gyengébbek rab-szíjjaid,
Aranynál kedvesbbek zár békóid;
Boldog, a' ki tömlöztödnek
Rabja lett bokros töreidnek,
Az tölti kedvére napjait,
'S elfelejti bajait.

Szerető két szívnek egygyesége,
'S közlött kedveknek gyönyörüsége,
Minden vidámságnál édesbb,
Sok, és drága kintseknél kedvesbb,
Aztat minden Lélek óhajtja,
'S magát érte fárasztja.

De mi-is lehet ízesbb kedveség,
Mintha, kiért a' szív vágy, gyúl, és ég,
Azzal oshattya hív tüzét,
És közölheti szeretetét,
Osztya véle baját, gyötrelmét,
Osztya véle örömét.

Múlandó ugyan minden, és ez-is,
De mi hasznos fáradság ez mégis;
Ez támogattya kedvünket,
Ez vídamíttya bús szívünket,
Ez veri széjjel gyötrelmünket,
'S édesíti éltünket

Fillishez.

Artatlan szívű, Fillisem! hallgass-meg;
 Érzékeny vagy, jól ismérem, hát szánj-meg;
 Régtől fogva alattomba,
 Szünet nélkül gondolatba
 Fent forogsz.

Már tovább nem titkolhatom, jelentem:
 Hogy drága szép személyedet Izeretem;
 Sem ideig, sem óráig,
 Hanem életem' fogytáig
 Választlak.

Oltár légyen az az oszlop, hol egybe
 Szeretetünk', és hívségünk' szentsége
 Válthatatlanúl kötötsék,
 Soha fel-sem oldoztassék,
 Még élek.

Ragyogjon szemem szemedbe mindenkor,
 Valameddig ereinkben vér fel-forr;
 Egygyet értvén vígalsággal,
 Kész akartva, hamarsággal
 Tapsoljunk.

Végig azok, kik most vagyunk, maradjunk,
 Semmit alább szerelmünkbe ne hadjunk;
 Az Egekis hadd tsudálják,
 Midőn bennünk' tapasztalják
 Hívségünk'.

Egy széphez.

Ó ti könnyű deli szemek!
 Öntsétek sohajtásim',
 Kebelébe ama' szépnek
 Tsordíttátok sírásim';
 Mint kínlódom ő érette,
 Szóval-is meg-mondjátok,
 'S hogy szívemet meg-sértette
 Azt tudtára adjátok.

Hű szívemet ha meg-szánnya,
 Melly nagy öröm' poltzra ül!
 Mert nem termet az az Annya,
 Ki nálánál szebbet szül;
 Pillantásit merre veti,
 Ott rabját szemlélheti.
 Kivel nyilat érefzteti,
 Szegény! az beszélheti.

Ó Világ' leg-szebb magzattya,
 Felséges Mennyei kép!
 Szelíd Kegyeknek fajzatja,
 Kit tisztelet számtalan nép!
 Kinek tüze rád fel-nem gyúl,
 Nintsen érzékenysége;
 Ki szerelmedre nem hajúl,
 Nem Ádám' nemzetsége.

Te vagy az érzékenységnek
Szép hajnali tsillagja,
És a' remekes szépségnek
Szerelmetes alakja;
Mert szemed' karbunkulufsát
Valamerre fordítod,
E' széles Világ' lakofsát
Imádóva hódítod.

Vallyon, nem lesz e' ellened,
Hogy ha egy útat veszünk;
'S talán azt-is meg-engeded,
Hogy egy hajón evezziünk;
Ofztán szemeid' szikráit
Éleszd kívánt tüzekre,
Piros ajakid' rózsáit
Rakjad illő helyekre.

Ízen a' gyémánt szívetis
Egy tsep vér meg-lágyítja;
Az erős kemény atzél-is
Nem sok tűz meg-olvasztja;
Azért szíved ha mindjártis
Aczél, gyémánt, vagy márvány,
A' hív tüzem meg-olvasztja,
'S tudom, hogy nem hagy árván,

43.

A' szerelem veszedelmes.

A' szerelem nagy tüzet vet
Az embernek szívében;

Egész erét, minden vérét
Fel-gyullasztja testében.
Tsak egy van, ki el-ólthatja,
De az tsak úgy neveti,
Orvosító segedelmét
Mosolyogva késteti,

Bár az Ethna' sebes lángja
Tsabdozza az Egeket;
Bár Jupiter tűzbe' hozza
Az egész fellegeket;
Még sem tehet olly nagy tüzet
Mint Kupídó kis gyermek,
A' ki által már sok szívek
Setét sírban hevernek.

Nem de Sámson' veszténekia
Oka volt a' szerelem?
Holofernes éltének is
Nála nem volt kegyelem;
Azt Dalila el-árulta,
Ezt Judith le-nyakasztta;
Mind a' kettőt a' szerelem
Végső veszélyre hozta.

Szerentsétlen én nőtelen
Hasonló foglyá lettem!
Mert Amornak veszedelmes
Hálójába kerültem.
Venus' nyila, jaj! szaggatja
Már meg-gyözött szívemet;

Talán ugyan tsak általa
El-is végzem éltemet.

Nints haladék, sebesen ég
Amor' tüze, melylyemben;
Nyila egy halálos sebet
Ejtett az én szívemben;
Hogy ha tsak Te, egy örömem!
Nem jösz orvosítani,
Bár meg-látsad, hogy haldoklót
Fogsz öledbe szemlélni.

44.

Dafnis, és Klóe.

Dafnis. Lyánka! útát szerelmemnek
Nyífs már egyszer szívedben;
Adgy helyt, kérlek, kérésemnek;
Fogadj szeretetedbe:
Im'! e' szív
Hozzád hív.

Klóe. Nem, Barátom! még nem hajlok
Hirtelen kérésedre;
Nem lobbannak bölts Leányok
Szapora szeretetre;
Hevelség
Nem hívség.

Dafnis. Ne tsudáld, ha illy kérésem,
Vagy szerelmem szapora;

Tu.

Tudod, hogy a' tűz sebesen
Tsak a' jó fát lobbantja:
Úgy a' kép,
Hogy ha szép.

Klóc. Száraz szokott a' fa lenni
Melly hirtelen fel-lobban;
Lassan kezd a' nyersebb égni,
De álhatatosabban.
A' bölts szív,
Lassan hív,

45.

Az igaz szív.

Ne kételkedj szavaimban,
Ne keménykedj hívedhez.
Nints álnokság mondásimban,
Szívem hajól szívedhez.
Attól fut a' színlelés,
Kiben tsak az egy igazság
Lakik, 's kívánt állandóság,
'S hitére gondviselés.

Vesd félre a' gyanúságot,
Melly szívedet emészti,
Melly az igaz vígasságot
Epetséggel meg-veszti.
Mindenek hízelkednek;
Amor' gyenge mosolygási,
Ártatlan szép nyájassági
Szolgálnak tettzésednek.

Már Egekre meg-esküdtem,
Hogy tőled el-nem állok,
Sokat-is érted szenvedtem,
Ha jól szívemben szálok.
Szánd-meg kínos ügyemet,
Adj választ igaz hívednek,
Mond: Enyim vagy; így kedvednek
Szentelem mindenemet.

46.

Az Éjtzaka.

Aldlak téged sok ezerfzer,
Ó te tsendes Éjtzaka!
Vígasztalj-meg még ez egyszer,
'S légy hívségem' óltalma.

Minden munkás, szántó, vető,
Régen nyugszik, 's álmodoz,
És! tsak még a' hív szerető
Ébren vagyon, 's virradoz.

Ó ti kegyes Tsillagzatok,
Éjtzakának magzati!
Egy kérésem van hozzátok,
Nevelse bár akárki:

Ha kedvesem nézegetvén
Ragyogástok, múlatoz,
Avagy rajtam keseregvén,
Mit mívelek, tudakoz?

Mond-

Mondjátok-meg: hogy szolgája
Keservében fáradoz,
'S holtig lévén imádója
Ébren vagyon, 's virradoz.

Mondjátok: hogy hív elmémben
Egyedül tsak ő forog,
'S fog forogni, még szívemben
Egy ér, egy tsep vér mozog.

47.

A' titkon szerető de állandó szív.

Tsak titokban kell tartanom
Szívemnek nagy fájdalmát;
Mert nem tanátsos mondanom
Szeretetem' mivoltát.
Kedves ugyan azt szeretni,
Kit ember szívből óhajt;
De még sokkal jobb halgatni,
Hogysem szerezni több jajt.

Félve kell rá tekintenem,
Kit magamban imádok;
Nem szabad ki-jelentenem,
Érted mennyit fáradozok;
De titkos fohászzkodásim
Enyhítik kínnyaimat,
Fájdalmas gondolkozásim
Emészti napjaimat.

Noha fokban igyekeznek,
'S futtatják elméjeket,
Ejjelt, nappalt abban töltnek,
Hogy rontsák szerelmünket;
De te légy hív, és állandó,
Ne figyelmez ezekre,
Szívem tsak hozzád hajlandó,
Esküszöm az Egekre.

Éltemet azért kívánom,
Hogy néked szentelhessem;
Azt el-veszteni sem szánom,
Tsak kedvedet lelhessem,
Mert a' ki hív szívre talál,
Éltéért azt ne adja,
Inkább válaszfza az halált,
Hogysem Hívét el-hadja.

48.

Egek! miért sértetek?
Rám illy kínt mért mértetek?
Eltem' kik alkottátok,
Nyugtom vizsgál-adjátok.
Mástúl tsügg,
Mástúl függ,
Szabadságom, rabságom;
Nints közü,
Nyügözi,
Várt sorsom, boldogságom.
Ah! magofságban ülő!

Légy

Légy rajtam könyörülő;
Tekintsd szörnyű ínségem,
Hódítsd-meg ellenségem.

Ah! kegyetlen szerentse!
Tzélod az, hogy rettentse
Reménységem'; de hidd-el,
Adom tsak éltemmel-fel;

Még élek,

Élzmélek,

Egynek tartom szívemet;

Tisztelem,

Kedvelem,

Mint egygyetlen egygyemet.

Érte piheg bús melylyem,

Nints más menedek helyem;

Noha testem sírba száll,

Lelkem tőle meg-nem vál.

Hogy a' tiszta szeretet

Ösvényére vezetett,

Nem gondolván sérelmem,

Kettőztettem hívségem'.

Szörnyűség!

Az hívség

Véteknek mért tartatik?

Két olly szív

A' melly hív

Egymástúl el-záratik?

Az Egek meg-engették,

Hívségünk' el-szenvedték;

m' a' földi Istenek
Engesztelhetetlenek!

Buzgó vérem' forrása,
Hív szívem' dobogása,
Érte forr csak eremben,
Érte piheg melyyemben;
Majd árad,
Ki szárad,
Könnyem' tsöpjének árja;
Ugy forog,
Háborog,
Bús éltém végét várja.
Ajakom ha bútsút vész,
Végső szózatja ez lész:
Szívem csak érte égett,
Hívségében ért véget.

49.

Kegyelségedért,
Szép személyedért,
Méltó fokot szenvedni;
Nyájafságodért,
Barátságodért,
Illik mindent el-tűrni.
De mi haszna hívségemnek?
Érted fok szenvedésimnek?
Ha nints ezekért érdemem,
'S kegyelmem.

E

Meg-

Meg-nem foghatom,
Nyilván meg-vallom,
Nagy mértékben tisztellek,
Elmémben tartlak,
Szívembe' zárlak,
Mint hív rabod kedvellek.
De szüntelen ne sebesítsd,
O kegyesem! inkább gyógyítsd
Hervadni kezdett szívemet,
'S Lelkemet.

Tsak Tyrannushoz,
És nem Vénushoz
Illik a' kegyetlenség;
Az Aspisoknak,
És Tigriseknek
Természete feneség.
A' drága szép Nimfának,
Vagy inkább Dianának,
Természete: kegyefség,
Szelídség.

50.

Tsak sinlödöm!
Elztendeje már majd el-múl;
És gyötrödöm;
Sebem újjúl:
Orvofság kell a' betegnek,
Alamizsna a' szegénynek;
Mind a' kettő
Bút enyhítő.

Ha így élek,
És reményem engem' meg-tsal;
Egy hív Lélek
Érte meg-hal
Értz, köszikla hát a' ízíved,
Ha még most sem szánod híved,
Illy fokára,
Sok próbára.

Mi ejtett-meg?
Ó Te gyilkos! a' te szemed,
Bár tekintsd-meg,
Szép két szemed;
Piros szádnak szép forgása,
Deli testednek mozgása,
Rab szíjra vett,
Kínokra tett.

Majd bút okoz
Tehát a' te mosolygásod;
Majd kedved hoz
Nyájajságod.
És így, ó te szép Teremtés!
Véled hát tsak az fzerentsés,
Ki öledben
Van, 's kedvedben.

Ha meg-fogtál,
Engedned kell véled lenni;
Ha meg-loptál,
Kémélleni

Reménylemis hogy meg nyerlek,
Bízában szívedben, nem félek,
Nem hagysz árván,
Nem vagy márvány.

51.

Titkos indulatja igaz szívemnek
Jutalmát óhajtja hív szerelmének,
Félelem, 's reménység közt sóhajtozik,
Majd bízik, 's majd retteg,
Hogy tsalatkozik.

Hofszú szeretőnek szempillantás-is,
Sőt ha meg-kevesebb vagyon, még az-is;
Mindennap elztendő sohajtásinak,
Tsak egy óra késő
Kívánságinak.

Rejtse bár keservét, nem titkolhatja,
Tárfaságban kedvét ámbár mutatja;
De midőn szívében teként: bánkodik;
Mágányos léttében
Nyög, fohászkodik.

Ezeket szenvedem én-is szívedért,
Örömmel kedvesem! de tsak magadért;
Te lötted szívembe e' szörnyű sebet,
Méltó, hogy gyógyítsad,
Másként éltemet.

Szányad bilintsedben nyögő rabodat;
Nyújtsd egy vígasztaló kegyes szavadat;
Tőled függ halálom, a'vagy életem,
Kedvemet kívüled
Nemis lelhetem.

Igazán szeretlek, mondom hitemmel,
Bány te-is kegyesen igaz szívemmel;
Néked kötöm szívem' örök zálogúl,
Tsak te-is légy hívem,
Éljünk boldogúl!

52.

Boszfzú - állás.

Ó te kegyetlen fors!
Miért vagy ilyen gyors
Gyötrelmemre?
Látom meg útáltál,
'S végkép fel-indúltál,
Veszedelmemre,

De várj! boszfzút állok,
Módot-is találok
Kínzásodra;
Tzélom' el-is érem,
Mert majd Vénust kérem
Meg-rontásodra.

Sóhajtozik egy szép Nimfa magában,
 Majd nem leli sehol helyét bújában;
 Egymást érő könnyhullása
 Lenne szíve orvoslása;
 Híjában!

Amor ejtett rajta sebet nyilával,
 Mellyet módosan titkoltt szép szavával,
 Mind addig, még rabbá tette;
 Akkor el-tűnt, 's ki-nevette
 Magában.

Reggel éppen midőn Vénus öltözött,
 Panaszra a' Nimfa bé-kéretődzött,
 E' lévén első szózatja:
 Jaj! Istenséged' magzatja
 Meg-győzött!

Ki hinné-el azt tenéked, mond' Vénus,
 Hiszen az én fiam, Amor, tsak koldús,
 Vak gyermek, te néked szemed
 Ép, egészséges termeted;
 Mit bódúlsz?

Ő szenvedett még mind eddig éltében,
 Tsaltátok ötet jártában, keltében;
 Légyen szemesnek a' játék,
 Vaknak adásék ajándék,
 Költsönben.

Zokogással a' szép Nymfa azt vallya:
E' végzését Vénusnak hogy meg-állya;
Lehetetlen; fellyebb adja,
Tán pártfogóját találja;
Próbálja.

Júnó, Diána, és Hymen, meg-nézik
A' Nymfa ügyét, és abban azt végzik:
Hogy szemét ö-is köfse-be,
És Amort úgy ejtse sebbe,
Ha tettzik.

54.

Engesztelés.

Ímé megint ropogtatod
Haragodnak tüzeit;
Reám sűrűn ugrattatod
Annak dühös íveit.

Nagyon érzi gyenge szívem
A' kegyetlen sebeket;
Alig bírja szegény fejem
A' rá gyűlt bús terheket.

A' mikor csak te egyedül
Fenekedel ellenem,
Úgy látszik, hogy minden felül
Lest hány a' veszedelem.

Ugyan azért rab-kötéllal
Szorongatom kedvemet,
Egymást üző bús tseppekkel
Feresztem kebelemet.

Tudom, nem adsz hitelt ennek,
De kérdezd-meg ágyamat,
Meg valja ő, melly fok könnyek
Bontogatják álmamat.

Fájdalmim közt gyakor ízben
Serkenget e' gondolat,
Hogy nem érzem magam' bűnben,
'S vígafztalást adogat.

De, hogy ellened semmiben
Nem találok vétkeimet,
Keserveim mérgesebben
Fefzegetik melylyemet.

Szánom, hogy te engem gyűlölsz,
Epezstem-is lelkemet,
De hogy méltatlanúl gyűlölsz
Jobban szánlak tégedet.

Ugyan azért foká 's nagyon
Hánytam, 's ráztam fejemet,
Hogy mi módon fójtsam agyon
Lobbant Vadon tüzedet?

Ezt véltem leg-jobbnak lenni,
Ha szülök egy éneket,

Mert ez lágygyá tudja tenni
Az atzélos szíveket.

Szánj-meg Lelkem! ne üldözz már!
Jó kedvemet ne keverd,
'S ha bánatom le-nyugszik már
Kérlek többé fel-ne verd,

Szeretetedet nem kérem,
Sem hajlandóságodat,
Mind ezekre meg-ismérem
Méltatlannak magamat.

Tsak hogy egyszer szedd már rendbe
Forró indulatidat;
Ereszd mélyen a' hüvelybe
Vagdalkozó kardodat!

55.

A' bajos szeretet.

A' szeretet néha keserűség,
Szomorúval tellyes gyönyörűség,
Kinek szívét kis Kupídó vérzi;
Különösen ez bajt tsak az érzi;
Most az öröm járja, majd firalom
Élete tsak gyászos aggodalom.

A' szeretet, a' melly költsönözött,
Ha egygyező szív van egy pár között;
Szép szerentse bár, de haszontalan,
Mikor boldog volna, boldogtalan;

Mert nints soha tellyes elégsége,
Dolga tsak a' Tantalus insége.

Párját ha tekinti, tűzben forog,
Tőle ha távozik, könnye tsorog;
A' bokros öröm-is szüntelen baj,
Mert azt egyelíti sok ezer jaj;
A' szeretet' lántza a' szent hűség,
Tsak szívet epefztő gyönyörűség.

Cypria! rab szíjjadra kötöttél;
Vége van az hartznak, már meg győztél;
Ha meg-szédítettél jószágoddal,
Bányj, kérlek, kegyesen te raboddal;
A' szeretet' keserves tsatája,
Illyen a' Kupídó' praktikája!

56.

A' világi fesletség.

Szerelem gyötrellemmel egygyüt jár,
Szíveket lántzó keserves zár;
Fogyasztja elméket,
Forrasztja szíveket,
Nagyobbítja sebeket.

Nintsenek e' Világon örömek,
El-fogytak, nintsenek már jó kedvek;
Nintsen állandóság,
Szíves jó barátság,
De van bezzeg ravaszság.

Irigyek, rosz nyelvek fel-támadnak,
Mint kókoly búza közt szaporodnak,
Sokakat gyaláznak,
Rosz nyelvek mōtskolnak,
Veszélyre okot adnak.

57.

A' szerelem fergeteg.

A' nagy szerelemnek,
Jeges szélvész fergeteknek,
Nints semmi határa;
Szörnyü mind kettöböl,
Abból sem több, mint sem ebböl,
Az embernek kára.

Ezt ugyan idővel,
Szorgalommal és erővel
Lehet orvosolni;
Tsak az egy szerelmet,
'S ebből lett gyászos gyötrelmet,
Nem lehet pótolni.

58.

Amornak tsapása.

Amornak lángjával,
Szerelem' dijjával,
Mit epeštem szívemet?

Nints

Nints már, ki el-oltsa,
Haláltót meg tartsa
Gyászban borúltt éltemet;
Mert gyilkos Kupidó,
Nyilával ámétó,
Hív szívem által járta;
Hogy legyek példája,
Vénusnak prédája,
Majd meg-ölhet, azt várta.

Ambátor bár sírjak,
'S átkokat rá írjak,
Hogy, ki meg-tsaltt, meg-hallyon;
Siralmam nem használ,
Bár tenger habjánál
Artzámon több tsordúllyon;

I 59.

A' meg-tsalattatott.

Gyászba borúltt gondolatim! szünjeteK,
Légyen elég keseregnem véletek!
Az az arany idő jutott eszembe,
Mellyet óhajtok egész életembe.

Azt az időt elevenen képzelem,
Mellyben gyakorta mulatgattál velem;
Kölsönözött szeretettel hevültünk,
Szeretetünk' özönébe merültünk.

Gon-

Gondolatim közt lebegő gyöngy álom!
Álom egyéb nem lehet, úgy találom;
Mert szeretöm' szíve felét el-lopta,
'S másra talált, a' kinek ajánlotta.

Hogy keserű legyen a' méz, nem véltem,
Hogy idegen légy valaha, nem féltem;
De tsak ugyan nem mind arany a' fényes,
Az egyenes szív lehet tekervényes

60.

A' Holdhoz.

Hold! melly szépen világítsz te
A' tsillagos kék égről;
Nem tudván, melly könnyen mond-le
Az ember a' hívségről;
Még bús szemem sírva nézi,
Tiszta fényed mint halad,
Nyughatatlan szívem érzi,
Hogy víg kedve úgy szalad.

Magán, árván, járok, kelek,
Egy álnoktól meg-vettve;
De a' kit nem gyűlölhettek
Egélzen el felejtve;
Ott két hársfa' árnyékában,
Hol egy patak tsörgedez,
Lakik kisdéd hajlékában
A' Hitzegő, 's örvendez.

Vess egy sűgárd ablakára,
Halaványon szolgálva,
'S hogy itt ülök, add tudtára,
Méltatlan meg útálva;
Vagy ha talán azt halgatja;
Mint nyög a' Fülemlé,
Mond: szemem-is itt hullatja
Könnyét gyászba merülve.

O! melly komor a' Természet!
Melly eddig olly ékes volt;
Minden öröm el enyészet,
Minden jó, 's szép már ki-hólt;
Mint egy néma temető hely,
Egész vidék úgy látszik,
A' hol a' sír-kerefsztekkel
Tsak a' zúgó szél játszik.

Ereszkedj-le, édes álom!
Fedd-bé fáradt szememet,
Talán benned fel-találom,
Ki meg-fzánja ügyemet.
Ah! de ez is el-távozik,
Mint egy hamis rosz barát,
A' ki tüstént meg-változik,
Hogyha szerentséllent lát.

Fa! képe vagy életemnek,
Nem rég' szépen virúltál,
'S példájára keservemnek
Difzedből ki pufztúltál,

De te várhadt még a' Tavaszt,
Ki el-üzi a' Telet:

Engem' a' bú holtig hervaszt,
Nints számomra kikelet!

61.

Arva, bús fejem mit gyötrödöl?
Mért szeretsz, ha te meg vetödöl?
Ne hidj minden szónak,
Ne véld mindent jónak,
Mellyet Vénus nyújt,
Mert noha fel-gyújt, de földhöz sújt.

Zúrzavar tenger a' szerelem,
Jó benne nintsen, tsak gyötrelem;
Végy példát hívedről,
Szeretett szívedről
A' kihez bíztál;
De meg-tsalt, 's tőle meg-nem híztál.

A' mézet nyalni üveg által,
Szerelmeskedni hamis párral,
Hasonló egymáshoz,
Mert szívre tsak bút hoz,
Mindenkép ez rosz,
Tanúlj hát, 's többé ne bolondoz.

Találsz fok szélvész a' tengerben,
Több csalárdságot az olly szívben,
Ki szóval tsalogat,
Mást pedig nyalogat,

Így hitelkedik,
'S kettős szín alatt kedveskedik.

Esméretednek hát vels határt,
Mert végtire, hiójed, hogy meg árt;
Kerels olyan kegyest,
Ki nem vet álnok lest,
Ez ha meg-hódúl,
Szívében tőled el nem fordúl.

62.

Meg-vetés.

Alnok Szíren! nem halgatom
Már tsalárd énekedet;
Mert meg-esmértetted vélem
Hívségtelenségedet.
Nem óhajtlak tsak maradj magadnak,
Útálom még hangját-is szavadnak;
Ne tarts többé rabodnak.

Eddig hittem, hitegető,
Tsalárd mosolygásodnak;
Önként való hordozója
'S rabja voltam lántzodnak;
Bár semmi testeség nem égetett,
De tettetett hűséged sürgetett,
'S lábam hozzád fíetett.

Azt tartottam kedves napnak,
Ha véled mulathattam;

Aldottam az órát, mellyben
Személyedet láthattam ;
Nem volt nyugta szívemnek éretted ,
Azt gondoltam, hogy híven szeretted ;
Mert, Alnok! úgy színletted.

63.

Vetekedés.

Damet. Tovább nem tűrhetem ,
Azért ki-hírdetem :
Nintsen rád szükségem.
Többet nem boszontasz ,
Nem kínzasz , nem rontasz ,
El-hagyott, meg-fagyott eddig volt hívségem.

Fani. En sem szorúltam rád ,
Nem mind illy ingó nád ,
Mint te ; Isten hozzád !
Nem volt mért szeretnem ,
Szabadságot kötnem ;
Szívesen kedvedet még, várj tsak, fel-áldoznád.

Damet. Azt, hogy ha kedvedre
Élíz, és szerelmedre ,
Azt bizony nem bánom ;
Régi jó voltodért ,
Es barátságodért ,
Az Egek' Istene áldjon-meg, kívánom !

Fani. Azért ha kedvemre,
És nem szerelmedre,
Folytatom éltemet;
Nints miért bánkódnom,
Mivel azt jól tudom,
Hogy nékem tsalárd szíved soha sem kellett.

Damet. Egygyet még is kérek,
Mellyet könnyen nyerek:
Felejts-el engemet;
Vess ki az eszedből,
Törülj-ki szívedből,
Ne tsáfold, 's ne tagadj régi hívségemet.

Fani. Azt bánom egyedül,
Hogy olly kis tréfából,
Széllal tápláltalak;
Azt nem tagadhatom,
De bátran mondhatom,
Eszembe', szívembe' soha sem zártalak.

Damet. Most nékem más vagyon,
Kit tisztelek nagyon,
Holtomig imádom;
Náladnál helyesebb,
Okosabb, kegyesebb,
Az mint szebb, mint hívebb, szívem annak
dom.

Fani. Add oda szívedet,
Szenteld hívségedet,
A' kinek ítéled;

Ha nálam helyesebb,
Okosabb, kegyesebb,
Jól tudom, eb rúdon ki-vet az tégedet.

64.

Klóc.

Ne keress nálam állandóságot,
Meg-tsalod magadat igen nagyon;
Szívem nem szenved semmi rabságot,
És állandóságban ritkán vagyok;
Szeretni tud ugyan, de szabadon,
Egynél nem állandó semmi módon.

Dámet.

Kerestem nálad állandóságot,
Gondoltam, igaz szívre akadok;
Meg-vallom türtem elég agságot,
De többet, el-hidjed, nem fáradok;
Szeretni tudsz ugyan, de szabadon,
De szívem nem hajlik ilyen módon.

Klóc.

Titkos szerelmet tudok folytatni,
De hogy hív maradjak, igen nehéz;
Vándorló szívem egynél maradni,
Nem tud, mert ide is, oda-is néz;
Egy módon tisztelni mint ezt, mint amazt
Túd, de egynél, bár szépnél, nem mulaszt.

Titkon szeretni kínosan esik,
De hívhez hív lenni nagy mesterség;
Változó szíved ha sokhoz hajlik,
Tiedért az enyém hijában ég;
Vándorló szívedet nem kívánom,
Ha soha sem látlak, azt sem bánom.

65.

Ély! magadnak gyenge ág;
Könnyen változó virág;
Ély, ki első szívemet
Ragattad-el, 's kedvemet;
Hívségemet meg-vetted,
Szeretetemet nevetted;
De már többé meg-nem tsalsz,
Bár ígérnéd, hogy meg-halsz.

Tsókoló már kegyesedet,
Híven őrizd hívedet;
Nyugodj néki ölében,
Légyen szíved szívében;
Bárha légyen leg-drágább kints,
Mellynél néked birtosabb nints;
Azomba ne felejtkezz,
Rólom is meg-emlékezz:

Ki tovább elztendőnél
Gondolta, szívedben él;
Bötsülte személyedet,

Bé-tölteni kedvedet
Kész volt egy tekintetedért,
'S bár mit tenni hívségedért,
Imé most színnel fűzetz,
Illy kegyetlen mért lehetz?

66.

Ó! mennyi szerentsémet,
És mennyi időmet,
Vesztettem személyedért,
Fáradtam szép kezedért!

Szüntelenül gyötrődtem,
Törődtem, eméztödtem,
Oh! a' te szépségedért,
Al-ortzáskodásodért!

Azt magad-is láthattad,
Gyakran tapasztalhattad,
Hogy tsak hozzád vonzóttam,
Személyedhez hajlottam.

De te tsak mutogattad
Hívséged', bár fogattad
Keménnyen, hogy el-nem hagyfz,
'S holtig hívem meg-maradsz.

Már most így hirtelenül,
Kegyetlen! 's véletlenül,
Engemet el mért hagytál?
És mást mért választottál?

De tsak töltsed kedvedet,
Szerefsed kedvesedet;
Nékem nem kellez többé,
Néki hagylak örökké.

Tudom, jutt még eszedben
Hív, és tizta szerelmem,
Ha azt nem leled másban,
De késön már, 's hafztalan.

67.

Nem tudom, ki szeretne,
Ha úgy, mint én, ismérne:
Szépek ugyan ajánlásid,
Édesdedek fogadásid;
De szavad nem állandó,
'S szíved máshoz hajlandó,

Bizonyosnak ítéltém,
Híyem maradsz, azt véltem;
De melly hamar meg-változtál,
Málsal öszve barátokztál,
Tekíntetid mutatják,
És ki-nyilatkoztatják.

Mi hafzna már bánkodnom,
Késő most gondolkodnom;
Néked szívem' mért áldoztam?
Érted annyit mért fáradtam?
Holott jobban szeretne,
'S ennyi bút, más, nem tenna.

Légy

Légy bár most jó kedvedben,
Sírva jutt még eszedben:
Hogy szívbeli jó vóltimat,
És fok hív szolgálatimat,
Illy könnyen el-felejtéd,
'S illetlenül meg-veted.

Nékem ez fáj, meg-vallom,
De Egeknek ajánlom,
Ezzel hívségem fizetve,
Tsalárdságod lész büntetve,
Midön szived bánkodni
Fog, 's értem fohászkodni.

68.

Árván, sírván, szívemet,
Kedvemet,
Vesztem, epeztem vígságomat
Senki sints, ki helettem,
Mellettem,
Szánja vagy bánja agságomat.
Mert az hívem tölem el-pártolott,
Alnokság, tsalárdság, valamit tsak szóllott.
Noha soha únalmat,
Fajdalmat,
Szívem szívének nem okozott;
Söt inkább tsendes álmot,
És nyugodalmat,
Szívem a' szívére hordozott.

Ez a' szerentse változó kintse,
A' hol nem félsz, vígan élsz, ott zár bilintse,
Így dültt, merültt, fogságba,
Rabságba,
Fénnyre, reményre, víg szívemnek;
Tsóknak, szóknak, helyt adtam,
Nem tudtam
E' színét hamis kedvesemnek;
De színeségét hogy észre vettem,
Bilintsemet le-vertem, 's már szabad lettem.

Ambár most már hűségét,
Készségét,
Adja, fogadja, még-is félek;
Mert rosz, gonosz, sok fortélyt,
Alnok szélt,
Szívén, és nyelvén lenni vélek;
Ravasz társal ha meg-is békélek,
Tartódom, irtódom, tőle, még tsak élek.

69.

A' vaknak boldogsága.

Im' e' kisedet semmit nem lát,
'S hogy mulatja még-is magát!
Tehát nem olly boldogtalan
Az ember, ha világtalan,

Söt boldog; mert ó melly nagy kín!
Ha kit meg-tsal a' külső szín;

Ez pedig csak azzal mulat,
A' mit az ész jónak mutat.

Örülj szegény! mert ha látnál,
Hidd-el, több búra találnál.
Ó két szemem! mért vagy te ép?
De jaj! hiszen, Klórisom szép!

70.

Szívem' fájdalma,
Test' aggodalma,
Lelkem' ártalma,
Éltem' siralma,
Szegénynek!

Te vagy egyedül,
Kihez meg-nem hűl
Lángot vett szívem,
'S meg-marad híven
Éltednek!

Eddig titkoltam,
Csak fohászkoztam,
Érted gyakrabban,
De csak magamban
Szenvedtem!

Meg-jelenteni,
'S ki-beszélni,
Szívemnek titkát,
'S vágyodó tze'llyát,
Nem mertem.

Most bajaimból,
'S szív' fájdalmimból,
Akaratodnak,
Önnön magadnak,
Kedvet tégy;

Tsak Szerelmemért,
És hívségemért,
Hasonló szívvel,
Mindétig hívvél,
Hozzám légy.

71.

Viszontagságok.

Dolgom mikor folyt kedvemre,
Puhaság szállott szívemre;
A' mikor vólt bövségem,
Nevelkedett restségem.

A' Hír ha szárnyán hordozott,
Reám kevélykedést hozott;
Ártott minden énnékem,
Tsak a' nyomorúság — nem!

72.

A' páratlan gerlitze.

Kedves párom' el-vesztettem,
Indúlok a' hegyekre;

Szár-

Szárnyaimmal fel is vettem

Már magam tetejekre;

Gondolván tévedtt társomra

Rá-találok galambomra:

Ó lengedező szelek!

Ha ide hoznák velek!

Itten nem hallván semmi hírt

Szállék magosbb bértzekre,

'S kérdem, hol van? 's egy nagy kö-szirt,

Igy felel kérdésemre:

Nálam ne keresd jó társod,

Soha nem láttam barátod,

Más felé vedd útadat

Hogy fel-leljed párodat.

A' nagy bértzekről le-szállék,

'S repülék a' berkekre,

Egy száraz ágra fel állék,

Nézyén a' zöld rétekre,

Hívám nyögdétselésemmel,

Sóhajték hergő mellyemmel;

Ó ha még meg-láthatnám,

'S tsókom véle oszthatnám!

De itt sem látván, repülék

A' tsergő patakokhoz,

Ismét ott egy ágra ülék

Közel a' forrásokhoz,

Hogy rekedtt torkom', 's szárnyaim

Frissítsem lankadtt tagjaim,

'S meg-újjulásom után
Mehesek párom után.

Jaj! de árva vagyok látom!

'S engem minden szomorít;

Nints, ki vidítna, barátom!

Ki akar, buba borít!

Igy szállék keserőséggel,

Nem lehetek békelességgel;

Ragadozók jöjjetek,

Itt vagyok, most löjjetek!

Nints hazna bújdosásomnak,

Már hijába keresem;

Az Eget hívom társomnak,

Ha meg hallná kérésem!

Egek! jól tudom tudjátok

Kedves párom jól látjátok;

Tekintsétek ügyemet!

'S adjátok meg egygyemet!

73e

Örömré vált szomorúság.

Láttam minap egy Gerlitzét

Vesztett társán búsongni;

Leg-inkább az gyötré szívét,

'S kínszeríté zokogni,

A' mi hajdan fel ébredt

Az örömré víg kedvét,

'S édes erővel élleszté

Hív párjához szerelmét,

Ha olyan zöld ágra szállott,
Hol űzte volt érzését,
Minden tolla égnek állott,
Jajjal közlé nyögését;
Mert mind inkább érzi szíve,
Mi tetemes kárt vallott,
Hogy élténél drágább híve
Tőle meszsze távozott.

Mit tesz szegény illy kínnyában?
Erdőt, mezőt öfzve jár,
'S még sem nyugszik bús útjában,
Még helyre nem tér a' kár —
Nem zeng bezzeg már a' nyögés
Meg-szűnnek a' keservek,
Újra támad az enyelgés,
Vigadtak a' kedvesek;

Élsőben-is lebegtetik
Örömökben szárnyokat,
Ofztán szépen egyengetik
Tsókra pitzin szájokat —
E' vígságot lehetetlen
Volta-képpen festeni,
Ha tsak a' toll nem eleven,
Ha tsak nem tud érzeni —

A páros gerlitze.

Mint a' lím Gerlitze száraz ágra ül,
Nyög, kis szíve keserű buba merül,

Midőn záros kalitkábúl
Ki szabadúl rabságábúl
Társ nélkül;

De ha rá talál szerelmes párjára,
Vígán erefzkedik könnyű szárnyára;
Hozzá repül nagy sebesen
Rá ismérteti kegyesen
Magára;

Akkor a' hív szerelemtől gyulladván,
Kedves társával jádzódni indulván,
Egymást gyengén tsipdesgetik,
Szárnyaikkal veregetik,
Tsókolván:

Igy vagyok én, drága Lélek! ha tőlem
El-távozol, a'vagy el-tűnsz mellőlem,
Nints, ki akkor vígá tégyen,
Vagy tsak egy víg szót ki-végyen
Belőlem:

De a' midőn véled egygyüt lehetek,
Ajakidra egy két tsókot tehetek,
Az édes öröm el-ragad,
Karjaid közt, tudod magad,
Reszketek;

Hol midőn forró ölembe vennélek,
Reszkető karjaimmal ölelnélek,
Nem bír szívem nagy tüzével,
El-ártatlan szerelmével
Kedvének.

Kosarakat osztogató széphez.

Szép tavaszi Rózsa virág,
 Szép Flórának leánya!
 Téged kedvel egész világ,
 Kertek' Isten Aszszonya!
 Virágok közt te vagy első,
 Hozzád hajlik minden kéz,
 Termetedben könnyen felső,
 Minden szem te reád néz;

 Hozzád képest mi Nartzisus?
 Mi violák' ferege?
 Néked enged Hyatzinthus,
 'S tulipánok' fellege;
 A' lilium fejét hajtja
 Te előtted, 's halavány,
 Száfszor szebb vagy, azt kiáltja,
 Te vagy leg-szebb ragyogvány;

 Maga Vénus nem lehet szebb
 A' te kerek artzádnál,
 Gyöngy ajakod kellemetesbb
 A' szép piros hajnalnál;
 Mézet róla szedegethet
 Ki az édest szereti;
 Vele Amor enyeleghet,
 Ha kezére veheti;

Mint a' Nap-fény fellüt-múlja
A' tsillagok' fényeit,
Ügy te artzád gyözi, 's dúlja
Több virágok' mezeit;
Oldalt nyiló két artzátskád
Mosolyogva domborúl,
Lator két kis szomszédotskád
Látván, a' szem, rá borúl; —

Égy nagy panasz vagyon még-is
Ellened, 's szépségedre;
Agyarkodik Föld-is, Ég-is
A' te keménységedre:
Hogy meg-szűröd kérőidet
Tövised' hegyeivel,
El-ereszted nézőidet
Szívek' nagy sérelmével.

Ó szép Rózsa! mért kevélykedsz
Annyira szépségeddel?
Égő szívnek nem kedveskedsz
Meg-kedvelt vér színeddel?
El-kergeted nézőidet,
Mint ha tudja mi volnál,
És meg-veted kérőidet,
Mintha Rózsa maradnál;

El-hidd Rózsa! nem sokára
Le-hull vidám leveled,
Apad artzád sok rántzokra,
Meg-kopaszúl a' fejed;

Mert virág vagy, és idővel
Rózsa virág te nem lész;
Egymást üző esztendővel,
Ékelséged mind el-vész!

76.

Egy kevély szépheza

Félre tőlem, szép kevély!
Rab-bilintsed' áldozatja
Légyen ám akárki fattya,
Hetyke-petyke büszkeséged
Bennem el-nem éri véged'
Nem; felölem így ne vélj;
Félre tőlem, szép kevély!

Félre tőlem, büszke szép!
Szépre nézni, nyugalalmom;
Rabja lenni, fő únalmom,
Két szemem' gyönyörködése
Szép szabadságom' veszése,
Veszteség ez! drága kép!
Félre tőlem, büszke szép!

77.

Szerentsétlen az őllyan szív,
Melly fok szívhez kapdozik;
Nem lehet az senkinek hív,
Mert mindenkor habozik.

A' gerlítze hívség' tizme
Nem szeret tsak egy hímet,
Ügy, kinek van igaz szíve,
Nem kíván tsak egy szívet.

A' melly vadász fok vadat üz,
Sok vadakat szalaszt-el,
Ki fok szívért ég, mint a' tűz,
Sok szívektől marad-el;
Egy vadat üzz, egygyet kerges,
Meg-látod, hogy el-ejted,
Egynek légy-hív, egygyet szeres,
Es hálódba keríted.

78.

A' meg-hűltt szeretet.

Hamis Lutza! meg játszottál,
Köszönettel tartozom!
Szerelmedtől fel-óldoztál,
Nyugódet nem hordozom;
Szabaóságom,
Már nem álom,
Istennek áldozom.

Ha hallom-is már nevedet,
Nem változik a' színem;
Ha látlak-is már tégedet,
Nem ver jobban a' szívem;
Meg-holtt bennem
Első tüzem,
Már le-tsendesedtem.

Alhatom már, 's mikor alszom,
Te rólad nem álmodok,
Ha ébredek, első gondom
Más, a' mire viradok;
Nem te vagy az
Való igaz,
Akkor mást gondolok.

Tőled megszűn távozhatom,
'S nem kívánlak látni,
Megint veled találkozom,
'S azért háborodni,
Sem örömré,
Sem bús kedvre
Nem kezdek változni.

Úgy beszélek szépségedről,
Hogy semmit sem érzek,
Szóllok álnok rossz hitedről,
'S bosszútól nem égek;
Benned szépet,
Vagy rút vétket,
Egyaránt tekintek.

Gögs szemmel, vagy hűnyorgón
Reám bátran nézhetz,
Haragosan, vagy mosolygón
Vélem el-beszéllhetz;
Mind az, mind ez,
Ezen szívhez
Nem ér, kárt nem tehetz.

Víg vagyok, vagy bús, keserű,
Már nem te vagy oka,
Nálad nélkül már gyönyörű
A' rét, 's patakotska;
Zöld a' pázsit,
Gyengén frífsít,
Erdő, 's hegy' virága.

Látod, millyen igaz vagyok,
Szépnek látlak most-is;
De előttem vannak mások,
Náladnál szebbek-is;
Most találtam,
Hogy tsúdáltam
Benned a' hibát-is.

Hogy meg-törtem rab lántzomat,
Vallom szégyenemmel,
Hasadt szívem, 's halálomat
Vártam e' sebemmel;
De fő jóért,
Szabadságért,
Mit nem tärünk-el!

Lép veszfzöre ragadt madár
Úgy sérti lábait,
Hogy ment légyen, kitsiny a' kár,
Szaggatja szárnyait;
'S fájdalommal,
Vér folyammal
Ott hagyja tollait,

Én változó tsél-tsap szívet
Hagytam-el, nem nagy kár;
Te állandó jámbor hívet,
Vesztettél, aggódj már;
Én hamisbat,
Te igaz'bat,
Nem találsz, kerefs bár.

79.

Az el-hagyatott Leány.

Hafzontalan keresem,
El-távozott kedvesem',
Meg-vetette kérésemet,
'S ím' árván hagyot engemet.

Ha mászszor menni kelle,
Reszkető tekintete
'S egy kéz szorítás mondotta,
Az el-válás mint kínozta:

De most mint az idegen
Bútsút veve hidegen,
'S el-tsüggedtt szívem érzette,
Bánatomat mint nevette!

Nézd tsak, nézd tsak, kegyetlen!
Könnyem mint foly szüntelen,
'S emelkedő bús mellyemből
Sohajtásom miként repül!

Tudom, hogy ha ezt látnád,
Kedvesedet meg-szánád,
Hozzája vízfíza repülnél,
'S hív ölébe sírva dülnél;

'S artzájának árjait
Szárazgatnák tsókjaid —
De — hasadj meg nyomorútt szív!
Mert ő hozzád már nem lesz hív!

80.

Kiki magának.

Ha szerető nélkül élnék,
Tsak el-únnám éltemet;
Víg örömet sem reménylnék,
Gond epefztné szívemet.
Egy szép kedves hív Feleség,
Embernek melly boldoság,
Fényes napnál kész segítség,
Tiszta holdnál mulatság,

Ennek kartsú, ennek testes,
Ennek szelíd, ennek szemes,
Ennek sovány, ennek kövér,
Ennek barna, ennek fehér,
Ennek piszkos, ennek tsinos,
Ennek tetszik a' szép piros;
Mert az izlés külömb-féle
Egygyenlő hogy-is lehetne?
— En úgy elégednék véle,
— Ha mind enyim lehetne

Ki mit szeret, ha nem szép-is, kedves az annak,
 Bizonyítja ezt példája a' pipásoknak,
 Kik szüntelen pipázni úgy szeretnek, hogy —
 Noha attúl a' szájok olyan büdös, hogy —

Így nem csak a' pipásokról lehet szóllani,
 Más több példákat-is lehet ehhez tóldani;
 Lám sokan sok bort inni úgy szeretnek, hogy —
 Noha attúl azután úgy meghánnak, hogy —

Mi lehet útálatosabb a' büdös húsnál?
 Vagy a' tóban ugrádozó hitván békánál?
 Még is sokan azt enni úgy szeretik, hogy —
 Noha mások látni-is úgy útálják, hogy —

Sok szép Férfi rút Afzszonyt vesz feleségül-el,
 Sok szép Afzszony rút Férfinak adja magát-el,
 Mégis a' szép a' rútat úgy szereti, hogy —
 Noha más ezen dolgot úgy tsudálja, hogy —

Ebbül tehát tanúságul vedd magadnak azt:
 Hogyha más nem szépet szeret, te ne tsudáld azt.
 Mert azt, a' mit te útálsz, úgy szereti, hogy —
 A' mit pedig te szeretsz, úgy útálja, hogy —

Mi legyen ennek az oka? talán azt kérded?
 Az, hogy meg nem egygyez véle a' természeted;
 Ennél többet ha kívánsz, majd azt mondom,
 hogy —

Vak vagy, mint a' szeretet, ez olly igaz, hogy —

A' Rózsához.

Fakadj piros Rózsa!

Fakadj tsendesen,
Kellemes illatod'

Hintsed kedvesen;
Mert arra tartalak,

Hogy másnak adjalak;

De tudod-e kinek?

A' szép Czentzinek,

Czentzi, kedves gyermek!

Szívemnek fele,
Őt ha el-vezteném,
Meg-halnék bele;

Ha más mást kedvelhet,
Nekem Czentzi kellett;

Czentzit úgy szeretem,
Mint az életem.

Teremj, kis fa! teremj

Sokat, szépeket,
A' szép Czentzi nagyon
Szeret titeket;

Czentzi azt szereti,

Ha az öltözeti

Tele van rózsával,
Rózsa szagával.

Mondják mások, hogy szeretlek,
 Sokan-is meg-ítéltek;
 De én aztat tsak nevetem,
 Pufzta szavokat meg-vetem,
 'S érted el-szenvedhetem.

Szememre-is sokan hányták,
 Szeretetem' vi'sgálták;
 Azt gondolták, majd meg-mondom,
 Kit szeretek; én jól tudom,
 Ő-is tudja gondolom.

Ne gondolj a' rosz nyelvekkel,
 Sem irigy emberekkel;
 Engedj nekik víg napokat
 Hagy mulassák ők magokat,
 Így rontjuk fortélyokat.

A' jegyben járó Leányka.

Ki lesz nálam szerentsésebb?
 Holott ifjú, és leg-kifsebb
 Vagyok Társaimnak,
 A' többi Lyánkáknak
 Lajstromába.

Tsak háromszor hat esztendő
 Vagyok még, és nem nagy idő,

'S még-is már Dámáknak
Lépek, 's Aszszonyoknak
A' számába.

Melly jó legyen Férjhez menni,
És a' főre kontyot tenni,
Hogyha én azt taval,
Avagy harmadéval
Tudtam volna;

Minnyájoknak tsudájára
Szégyenyére, és tsúfjára,
Régen immár Férjhez,
Egy szép Legénykéhez
Mentem volna.

85.

Panaszolkodó Menyetske' éneke.

Siralmas életem,
Bánom tselekedetem,
Hogy Aszszonyá lettem;
Éltem boldogsághan
Mint Szüz magányofsághan,
Férjet nem ismértem;
Nem jött gond fejemre,
Bú, bánat kedvemre,
Siralom szememre.

Éltem ez Világon,
Mint kis madár az ágon,

Egész

Egész szabadságban ;

Sorsomon örültem ,

Tsak hogy nem nyakig ültem

Minden boldogságban ;

Nem jött gond fejemre, 's a' t,

Szüzesség' pálmája ,

Szüz fejem' koronája

Volt vígafzталásom ;

Nem-is volt, mondhatom ,

A' mint el-gondolhatom ,

Szerentsémben másom ;

Nem jött gond fejemre, 's a' t,

Szép Társaságokat ,

Uri gavallérokat

Jó szívvel fogadtam ;

Mutattam magamat ,

Szüz hajlandóságomat ,

De kezet nem adtam ;

Nem jött gond fejemre, 's a' t,

Egygyik sem bírt velem ,

Közös volt a' szerelem ,

Az-is pedig szüzen ;

Szabadon evedzett ,

Es háborút nem érzett ,

Kis hajom a' vizen ;

Nem jött gond fejemre, 's a' t.

Tsókolták kezemet,
Karon fogva engemet
Sétálni vezettek;
Diána' kertyében,
A' Nymphák' seregében,
Királynévá tettek;
Nem jött gond fejemre, 's a' t.

Egyedül nyugodtam,
Víg álmokat álmodtam,
Magányos szobámban;
Meg-únván kedvemet,
Víg öröm' énekemet,
Dúdoltam magamban.
Nem jött gond fejemre, 's a' t.

86.

A' szomorú szív.

Tenger búknak közepette
Mihez fogjak epedtt szív?
Kegyetlen sors! törj bár mire,
Lész szerelmem még-is hív!
Melly kínokra születtem!
Én nyomorúltt,
Búban borúltt,
Nem de úntig szenvedtem?

Víg óráim sírba dültek,
Örök gyászba öltöztek;

Régi napim el-enyésztek,
Most már mit reménylhetek?
Szerentsétlenségemen
Ki bánkodik,
Szánakodik,
'S meg-esik hívségemen?

Nintsen, a' ki szánakodjon,
Hafztalanok panaszim;
Nintsen, a' ki vígasztaljon,
Neveltetnek kínaim;
Mert titkon vagyok sebem;
Szem nem látja,
Tsak szív tudja,
Melly szálka van szívemben,

Kegyes Egek! tsak bennetek
Vetem mindem reményem;
Sötét felhők! bár bé-fedtek,
Vagytok vezérlő fényem;
Néktek minden búm, bajom,
Ínségemmel,
Keservemmel,
Aldozom, és ajánlom!

87.

A' fényes nap már ezután
Rejtekezzen felhőben;
Az én testem temettesen
Elevenen a' földben.

Jaj!

Jaj! ha már így élnem kell,
Mindenekről félnem kell,
Az én kedves Angyalomtól véletlenül válnom
kell.

Örökös kint árva szívem
Már te miattad érez;
Sok álmatlan éjtzakákat
Emlékezeted szerez;
Szép rózsáim hervadnak,
Szemeim bé-apadnak,
El-enyészik ékessége a' te hív imádódnak.

Abig kóstoltam kis mézet,
Azt-is tsak üveg által,
Nyomban a' keserű üröm,
'S tölti lelkem' bánattal;
Előbb-is tsak gyötrödtünk,
Az idővel nem éltünk,
Szeretet, és kívánság közt el-bágyadva tsögg-
göttünk.

Érzek most-is úgy, mint akkor,
Érzek még hevesebben,
Távol létted nem szül semmi
Tsendefséget szívemben;
Indulatim zúdúlnak,
Mind inkább ostromolnak,
Úgy látszik, hogy nem sokára gyászos sírba
szóllítanak.

Még tsak az az egy bátorít
Még tsak az tart életben,
Hogy meg-látlak nem sokára,
És még úszok örömben.
Jaj! de nehéz azt várni,
O! mért nem tudok szálni,
Ott teremnék mindúntalan szerelmünknek ál-
dozni.

Nem szeretek soha többé,
Nem szeretek senkit már,
Meg-tanított egy szerelem,
A' melly nékem holtig kár,
Jaj! ha már így élnem kell,
Mindenektül félnem kell,
Az én kedves Angyalomtól véletlenül válnom
kell.

88.

Bútszó.

A. Látom, repülsz tőlem,
Enyészlelsz mellőlem,
Minden kintsnél drágább kints,
Mellynél előttem szebb nints,

Jelen bár az óra,
De kérlek egy szóra
Alj-meg, és légy figyelmes,
Mindenkoron szerelmes.

Kellemetes Lélek!
Valameddig élek
Szívembe leszel rejtve,
Soha el-nem felejtve.

Vála gyönyörűség,
Nékem-is a' hívség,
Mellyet hozzám mutattál,
Még máshoz nem tsalattál.

B. Akár melly Országban,
Járok ez világban,
Velem jár nevezeted,
Kedves emlékezeted.

Ha mit roszszúl szóltam,
Én-is ember voltam,
Tudod, hogy a' szerelem,
Hol öröm, hol gyöttelelem.

Köszönöm jóságod',
Szíves barátságod';
Hívségednek jutalma,
Légyen az Ég óltalma.

A. Ély fris egétségben,
Utazz békelségben;
Ugy folyjon szép életed,
Valamint te szereted.

Felnyitom már bús szívemnek
 Régen bé-zárta ajtaját,
 Ezer tenger' habjai közt
 Partra húzom hajómat.
 De ha szél kapja vitorlámat,
 Azomban rontja szándékomat,
 Távoztatja partomtúl.

Ó melly sokszor környül néztem,
 Honnét jönne segítség;
 Egymást érték óhajtásim,
 Mikép' lenne könnyebség.
 Sok társ van a' szép multságban,
 De kevés a' nyomorúságban,
 Ki Barátját segéllye.

Látom immár könnyebb vólna
 A' tengernek el-múlni,
 Hogysem kisdéd hajóskámnak,
 Abban el-nem merülni.
 Vak voltam, hogy a' parton állván
 A' dolgot jól meg-nem vizsgálván,
 Vesztemre ki-indúltam.

Mi haszna már evedzömmel
 Habok ellen tsapdosni?
 Késő zápor első után
 Palástomhoz kapdosni,
 De ha én aztat tudtam vólna,

H

Hogy

Hogy a' világ illy tsalárd vólna,
Lettem vólna szerentsés.

Azért tehát, jó Barátim
Én rólam tanúljatok,
Minden kívánságtok után
Útra ne induljatok,
Hanem azt jól meg-visgáljátok,
Mikép' lesz végtére sorsotok;
Úgy lesztek szerentsések,

90.

El-költözés.

Búshadt szívem húzd-fel vitorládat,
Erefzd vígan szélnek hajótskádat,
Mert már bajaidból,
Nyomorúságidból,
Vetközöl, vígadhatfz,
Jobb útnak indulhatfz,
Sok rosz el-hagysz.

Majd szemedbe tűnnek fok helységek,
Midön bé-fogsz jutni, mind a' szépek
Téged' köszönteni
Fognak, és tisztelni;
Bánatid így múlnak,
Öröm könnyek húlnak
Szemeidből.

Nofszta tehát, Boldog! örvendezzél,
Minden bánatidról felejtkezzél;

Múlt a' tél, itt a' nyár,
Debretzen sem lesz már
Kínzásidnak helye,
Sőt Vátzodnak mellyé
Téged' bé-zár!!!

91.

Az irigy nyelvek:

Ó! átkozott irigy nyelvek!
Mért rontjátok híremet?
Mért ti, két élű fegyverek!
Kontzoljátok nevemet?
Mint Aspis kígyó fullángja,
Dühös oroszlány' haragja
Artalmasok a' tesínek!
Úgy ti bötsületemnek,

Ha vétettem, a' véremet
Ajánlom ki-ontásra,
És fogyatkozásaimért
Bírsagos áldozatra;
Tsak híremet, jó nevemet,
Leg-szebb, leg-drágább kintsemet,
Ne motskold rosz nyelveddel,
Fejemet inkább vedd-el,

Egyéb sebet a' füvetskék,
'S orvosló gyökeretskék,
Meg-gyógyíthatnak a' vizek,
És mesterséges kezek:

De híremen esett tsapást,
Mint Achillestül tett szúrást,
Nints, ki meg-gyógyíthassa,
Elméjét bár futtassa.

Gyógyítani sebeimet,
Gyalázó! tsak te tudhatod,
Hogy ha gonosz beszédidet
Igazán meg-másolod;
Kezdd-el tehát gyógyítását,
Ne várd Istennek haragját,
Hírem meg-öléséért,
Mint rossz Kain' ötséért.

92.

Az Irígyhez.

Irígy tsuka! mért martzongod
Azt, a' ki téged' nem sért?
Ne ásítózz, tedd-le gondod,
Méltatlan' ne szomjúzz vért.

Hogy lehetz olly érzéketlen?
A' jó hírt mért gyalázod?
Nem borzadsz-é te kegyetlen
Társodra fenni mázod?

Úgy van, úgy van! némellyeknek
Belső érdeknek ha nints
Mást gögösen nevetgetnek,
El ért, tárgy ez! nékik kints!

Meg-

Meg-bánod még irígy állat,
Rád kerül a' gyászos fors;
Kóstold tsak te; nem vonsz vállat
Melly keserü ez a' bors!

Kígyót nevel kebelében
Minden irígy álnok szív
Ne hidj néki, mert begyében
Fel-vontt áll a' mérges ív.

93.

A' bal szerentse.

Bal szerentse! hát valaha
Lehet-é reménységem,
Hogy ne légyen olly mostoha
Kezed holtig ellenem?
Hogy valaha meg-szünteted
Néma keserveimet,
Halál porba nem temeted
Idő előtt éltemet?

Az időnek változási
Egymást nyomba követik;
Fényes napnak ragyogási
A' fölhöket kergetik:
De nékem a' szólhatatlan
Bánat fekszik mellyemen,
Kínos, és gyógyíthatatlan
Sebek yannak szívemen.

Bár tsak olyan irgalmasok
Volnátok, magos Egek!
Hogy reménylhetnék, mint mások:
Rabok, szolgák, betegek,
Könnyebbülne szívem' búja,
Le-vethetném terheit;
Venné-le a' fors' boszszúja
Rólam sulyos kezeit;

Úgy talán titkon kínnyait
Szerentsémnek képzelném,
Sok boldogoknál magamat
Boldogabbnak festeném;
De nékem szívem' félelmi
Mint búm, mint orvofságom;
Az emlékezet' gyötrelmi
Kín, régi jó világom.

94.

Szomorú indulat.

Mi kesergő fok gondolat
Terheli bús fejemet?
Sértett szívem ott nem mulat,
Hol töltöttem kedvemet;
Mindent meg-ún, minden sérti,
Az öröm szót már nem érti;
Nem találok helyemet.

Meg-változott Égen, Földön
Nékem minden alkotmány;

Nem

Nem mosolyog olly szép zölden
A' rét, 's kerti oltovány;
El-fonnyadást veteményben,
Homályt látok a' nap-fényben,
A' hajnal-is halavány.

Szerentsétlen elő-érzés
Szomorú életemről!
Kedvet főjtó kemény végzés
Mit mond árva fejemről?
Minden felül borúl az Ég,
Nintsen tehát már reménység
Boldogabb jövődörül!

95.

Nagy szomorúságom,
Boldogtalanságom,
Epefzti bús szívemet;
Mert az a' reménység,
A' melly keblemben ég,
Nem vidítja lelkemet.
Szörnyü kínnyaimmal,
Belső titkaimmal
Tsak főjtom szerelmemet.

Ó! már minek élek?
Ha attól-is félek,
Kinek személlye éget,
'S a' kinek szüz képe,
Lévén szívem' lépe,

Szüle érzékenységet.
Bár szívem halandó,
De még is hajlandó,
Mutat igaz hívséget.

96.

Panasz.

Panaszimnak sűrűsége,
Érje bár az Egeket,
Szívem' gyászfa hasogalsa,
A' magos fellegeket;
Nints enyhülés,
Könnyebbülés,
Immár az én részemre;
De fájdalom,
'S aggodalom,
Tódul elég szívemre.

Enyhülésem' ha reménylem,
Újjabb kínomat lelem;
Örömöm' midőn képelem,
Fájdalmimat nevelem;
Mintegy árva,
Melly el-zárva
Vagyon minden örömtől:
Úgy sínlődök,
'S emésztődök;
Nints mit várnom fenkitől,

Nintsen senki, bár lehetne,
Kit panaszom meghatna;
Víg örökre téríthetne,
'S nyugodalmat adhatna;
Sohajtásim,
Zokogásim,
Harsognak minden felé;
Még sem jönnek,
Víg kedvemnek
Vidám napjai elé.

Vaj! mit véltél, bölts természet!
Midön aztat rendelted,
Hogy nékem egy hü szív' részét
Bírni meg-nem engedted?
Melly szív végett
Vetni véget
Bús életem kéntelen;
Mert szenvedni,
'S így epedni,
Fájdalmas illy büntelen,

Hol vagy tehát, oh kegyesség!
Szánj meg ezen forsomban,
Juttass örömöm' helyére
Nyugtató koporsómban;
Mivel eltem,
Mellyet éltem,
Vala keserűségem;
Tsak a' halál,

Ha rám talál,
Lészen gyönyörűségem.

97.

Aggódás.

Arva szívem' nyögésit,
Bús lelkem' kesergésit
O vajha halgathatnád,
Vagy meszsziről láthatnád!

Melly nagy baj,
Kínos jaj
Vérzi szívem' szüntelen;
El-borít,
Úgy szorít,
Tűrnöm hogy lehetetlen,
Sóhajtással vesződek,
Nyugodalmat nem lelek,
Ah történet! adj véget!
Siefs, vedd-el éltemet.

Szeretetedben élek,
Tőled még-is, jaj! félek:
Nintsen a' ki segítse,
Szörnyű búmat enyhítse;
Sóhajtlak,
Ohajtlak,
Szíved' fel-nem találom;
Kereslek,
Nem lellek;
Ez az én nagy halálom.

Nints

Nints olyan szem-pillantás,
Mellyben rajtad kívül más,
Jutna gyászos eszemben
Mert tsak te vagy szívemben,

Fényes Egem bé-borúlt,
Ér'ted vagyok nyomorúlt,
Arvaságra jutottam,
Bánatnak magam' adtam,
Éretted,
Végetted
Gyültek ezen bajaim;
Tekéntsed,
Segítsed
Számptalan fok jajjaim,
Mért akár hová vetem
Szomorú tekintetben,
Nem lelem nyugodalmam',
Söt nyöl mindég fájdalmam,

Szívem máshoz nem esdél;
Kívüled mást nem ösmér,
Mert tied az egyedül,
Tsupán érted eped, 's hül;
Több olly kiüts,
Sehol lints,
Mellyben nyugtát találja;
Tsak lebeg,
Ugy rebeg,
Mint habok közt a' gálya.

Ó kín, és nagy fájdalom!
Lefz-é még nyugodalom?
Lefz: de akkor az Halál
Bennem változást talál.

98.

Ah! szívem' öröme! mért habozol?
Régi jó kedvedtől mért távozol?

Légy tsendeségben,
Légy békefésben:
El-jönnek, meg-térnek víg napjaid,
Öröme fordúlnak fok bajaid.

Tudom, hogy fájdalmid igen nagyok,
El-hidd, hogy azokban részes vagyok,
De mit van tenni?
El-kell szenvedni.

Adja-meg az Isten, a' mit akar,
Szívem vígafsztalást Mennyekből vár.

Távozom, de szívem nálad marad,
Kérlek, hogy szívedbe azt bé-zárjad.
Ugy, ím, egészen
Két szív egy léfzen
Semmi külső szívet bé-nem véfzen,
Szerelem, gyötreme egygyütt léfzen.

Ha [pedig meg-elöz a' bús halál,
Gyáfzos koporsómra imigy írjál:
Itt fekszik egy szív,
Allandó, és hív,

Nyú-

Nyúgodjék tsendesen, békefényben,
Adjad Uram! jusson dicsőségben.

99.

Vesznem kell már, nints mit várnom,
Nem adatik kegyelem;
Éltem' színét el-kell zárnom;
Így fizet a' szerelem.
Vad végezet! be hirtelen
Rohanfz reám, és véletlen,
Tsak most nyíltam, már el-múlok,
Mint a' virág, 's ki-halok.

Rózsáimat ajakimról

Az írigy bú le-tépte;

Nyílt színemet homlokomról

Alattomban le-tsipte;

Sima kedvem rántzba vonyúlt,

Szívemre fok nehéz tódult,

Reszgetnek gyenge inaim,

Tántorgatnak kínaim.

Minden, a' ki lát, azt véli,

Hogy leg-boldogabb vagyok;

De mikor ő ezt ítéli,

Én mint égek, mint fagyok,

Tűzzel, jéggel emésztődöm,

Ellenkezőkkel küszködöm.

Ha már illyen Lélek boldog,

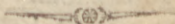
Ki lészén a' nem bóldog?

Tsak

Tsak én tudom, mert én érzem,
Bennem turkál a' féreg;
Keservimben én edzödöm,
Engem rág a' bú, méreg.
Dühödt Párkák, mért kedveztek,
Kedvezvén, kegyetlenkedtek?
Vagy gyújtsátok-meg gyertyámat:
Vagy vegyétek hamvamat,

Torkig forrott bilintsekben
Ne hadjatok szenvedni,
Szerentsétlen szerelmekben,
Hülni, fülni, szenyvedni!
Ne hadjatok! — ah jöjjetek,
Nyúljon-ki reám kezetek!
De mit kérlek én titeket?
Ugy-is érzem végemet.

Jó éjtzakát tehát néked,
O álnok lelkű Világ!
Nem sokáig ápolt félsz ked
Engem, vak romlandóság!
Vég bútsúmat veszem tőled,
Ki-költözöm már belőled;
El-áll nyelvem, be-üll szemem,
Tsüggéd minden tetemem.

*Egy halálra ítéltetett Ifjúnak jegyben lévő
Mátkájától szomorú el-válása.*

Az Ifjú.

Halni megyek,
Ah! ne legyek
Aldozat, kemény Egek!
Egy kegyestől,
Mindenestől
El-szakadni rettegek!
Fogj-meg Angyal,
És karoddal,
Ah! ragadj-el engemet;
Add reménylni,
Véled élni:
Szám - ki - vettetésemet.

A' Leány.

Drága Lélek!
Kiért élek,
Hát bútsúzol? Édesem!
Vasba verve,
Szív' keserve
Közt nyögsz? Ó! szerelmesem!
Félre lántzok,
Az halálnak
Ez hatalma hogy lehet?

El-gyűrözött,
Öfzve-fűzött
Egy Jegyest hogy el-vehet.

Az Ifjú.

Lehetetlen!
Ez kegyetlen
Aldozat kívántatott;
A' Bíró szó,
Mint utólsó
Végezet ki-mondatott.
O te fényes
Ég! ki édes
Éltemet pihegteted;
Véremet ne
Add tserére:
Szülj belőle életet.

A' Leány.

Véredet? de
Hát magad te
Vér nélkül hová leszel?
Nem lehet, — nem —
Ha kegyesem
El vész; én vélem vesz-el,
Mérgesebbek
A' bús Égek'
Oltári tűz' árjai,
Ha kettőnknek
Öfzve zengnek
Egybe fort panaszszai.

Az

Az Ifjú.

Tsendesedj, — ne
Háborodj, — ne
Vonyny fejedre Te tüzet;
Él Ferentzem,
Én helettem,
A' ki fog véled kezét,
Majd ha vérbe
Bé-keverve
Testemmel, Te, sír' verem!
Rakva lészel,
Új nyövészel
Ez mag új magot terem.

A Leány.

Menyny tehát, Te
Hív, 's Nemes, — de
Özvegyet hagyó Jegyes!
Menyben lészen
Új egészen
Égi kintsed, ó kegyes!
Bárha vére-
Det kezére
Birta egy erős jegye,
Nints hatalma,
Hogy jutalma-
Dat kezedből el-vegye,

Ah! el-veztettem kedvesemet,
 Kihez én olly hív voltam,
 Hogy érte áldozván véretem,
 Gyakran félig el-holtam.

Nintsen már többé körültem,
 Ötet sehol nem látom;
 Jaj nékem, hogy meg-sejdtettem,
 Magam' búnak botsátom.

Bár akkor meg-vakúltam volna,
 Mikor szemembe került,
 Így szívem semmit sem yádolna,
 'S nem lenne buba merült.

Azt nem tudhatom, szeretett-é?
 De én őt' úgy kedveltem,
 Hogy álmomban is késértette
 Lelkemet, úgy képzeltem! —

Ah nints többé, a' kit szerettem,
 Az a' jó nyájas Lélek;
 Ő véle mindent el-veztettem,
 'S meg-sem kapom, még élek,
 Ő érdemli szívem' fájaldalmát,
 'S terhes súlyát kínomnak;
 'S egyedül tsak az ő sír' halmát,
 Hívom tulajdonomnak.

A' hova ötet temettettem,
Senkinek lints tudtára;
'S szép tellyes rózsákat ültettem
Szomorú sír-halmára,

Mellyek olly szépen virágoznak
Mint az ő szép kebele,
'S ott kedvesebben illatoznak,
Jobb szaggal lévén tele.

Én egyszer minden Elzítendőben
A' helyet meg-keresem,
Holott egy magányos erdőben
Nyugszik az én kedvesem.

Búsult szívemnek únalmában
Rózsát vévén kezembe,
Igy virágzottál hajdanában,
Elgondolom lelkembe,

'S el-tépvén halvány leveleit
Sírjára hintegetem,
'S Ifjúságomnak örömeit
Könnyezve emlegetem.

Ez érzékeny' harmatozatja
Hív szívem' fájdalmának,
Légyen kedvellett áldozatja
Kedvesem' árnyékának.

Jaj! melly szörnyen kell-meg halmom,
 Mivel nintsen gyámolom;
 Melly ártatlan kell meg-válnom
 E' világtól, fájdalom!
 Ó nagy Egek! Ti látjátok,
 Reám mennyi keservek
 Szálnak, még sem szakasztjátok
 Fonalát életemnek.

Gyengeségem' zöld virágja,
 Íme! le-szakasztatik;
 Ifjúságom' ágatskája
 Cziprus fába oltatik.
 Mi szükség vólt hát születnem
 Illy boldogtalanságra?
 Jobb lett vólna meg-öletnem,
 Hogy sem jönnöm Világra.

Ifjúságom' zsengejében
 Kell világból költöznöm,
 Az halálnak gyász képében,
 Már illy korán öltöznöm.
 Ó! ragyogó Tsillagzatok!
 Ha vóltam kedvetekben,
 Sorsomon firánkozzatok,
 Vegyetek öletekben.

Drága kintse szívemnek
 Itt nyugszik,
 Aluszik,
 Ditső Napfénye;

Itt lön veszte hívemnek,
 A' ki volt,
 Már meg-hólt,
 Éltem' reménnye.

Indúljon hát szívemnek
 Már keserves könny-árja;
 Mert oda van éltémnek
 Leg-kellemetesb párja.

Jegyesemet holtáig
 Szerettem,
 Szenteltem
 Néki hívségem',

Melly éltém' fogytáig
 Meg-nem hül,
 'S gyütve gyül
 Keserüségem.

Siralmimnak óltára
 Lész még élek ez halom,
 A' hol élte határa
 Lett néki, óh fájdalom!

Phœbus rózsás ajakkal
 Tiszteli,
 'S üdvözli

A' piros hajnalt;
Hesperus Tsillagokkal
Villogva,
Csillogva
Nyugalmat óhajt.
Flóra szagos Tselédi
A' kerteket újjítják;
Zöld füveknek szelédi
A' mezöket borítják.

De az én büm' tengere
Tornyozik,
Habozik,
Nyughatatlanúl;
Lábaim' nyoma merre,
Tsak indul,
Harmatszík
Könny-hullatástúl,
Sűrö fohászzkodásim
A' fölhöket szaggatják;
Zokogó óhajtásim,
Kedvesemet óhajtják.

Vále tehát Világnak
Változó,
Bajt hozó
Rövid öröme!
Vále az vígalságnak
Kezdeté;
Mert vége
Lettél gyötrelme;

Mézes ígéretedet
Méreggel fel-fedezed,
Szelíd bárány böredet
Farkasra tekergeted.

Legyetek már, o Egek!
Nézői,
'S végzői
Bús életemnek;
Hallyátok-meg, Fellegek!
Sírásit,
Rívásit,
Arva szívemnek,
Adjátok tsak még egyszer
Utólsó víg napomat,
Hogy már, szívem a' kit vár,
Öleljem Angyalomat,

105.

A' Mulandóság.

Minden az Ég alatt mulandóság,
És éppen semmiben fints állandóság,
Gazdagság, tisztelet, avagy szépség,
Tsak kevés ideig tartó ditsőség,
Mert a' szép rúttá,
Gazdag koldúfsá
Lehet mindenkoron, lett is már azzá.

Hova lett Julius' nagy hatalma?
Vagy Augusztus Tsásfár' nagy birodalma?

Hol vagyon Dár¹us' ditsöfsége?
Hektor', és Achilles' nagy vitézsége?
Ím mind el-vesztek,
Semmivé lettek,
Mint a' köd, avagy füst, mind el-enyésztek.

A' szép virágok ím el-hervadnak,
Az erős zöld fák-is ím el-száradnak!
Az egészségesek betegekké,
Az Ifjak idővel lesznek vénekké;
Melly fokban vóltak
Kik már meg-holtak,
És porrá, hamuvá tsak hamar váltak.

Ezt tehát minden jól meg tekintse,
És féljen, bár légyen számtalan kintse;
Ifjúság, vagy erő ne bíztassa,
Hanem az okofság őket oktassa;
Hogy mind romlandó,
Mind el-mulandó,
És nints az Ég alatt semmi állandó,

106.

A' szölvő fej' panaszfa,

Egész Világ életemet
Szomjúhozza, és véretem;
Nem fajnálja szépségemet,
Artatlan szegény fejemet.

Még Anyám' méhében vóltam,
Már az fegyvert meg-kóstoltam;

Édes tejét alig szoptam,
Halál' töribe akadtam.

E' világra alig jöttem,
Már karó mellé köttem,
Tolvaj kezeztől szenvedtem,
Szárnyas néptől emésztettem.

Jobb lett volna nem születnem,
Anyám' méhében el-vesznem,
Mintsem olyan kínra lennem,
A' millyeket kell szenvednem,

Halálomhoz ha készülnek,
Előbb fa-tömlöztbe tesznek,
Furkos bottal fejbe vernek,
Ízről ízre öszve-törnek.

Még itt fints vége kínomnak,
Lábokkal rajtam tipornak,
Fa-sutóba bé-szorítanak,
'S ott fokáig lanyargatnak.

Még egy tsöpp véremet látják,
Testemet addig faggatják,
Végre réz-fazékba rakják,
Tüznél tsontyaim' szárítják.

Az egy véremet bötsülik,
Drága poharakba töltik,
Kis szük likon bé-eresztik,
Mély bõr sírba el-temetik.

De el-temetésem után,
Boszszút állok én-is méltán;
Sokat sárba döntök útzán,
Azt sem tudja, fi-é, vagy lány?

Némellyeket ágyba vetek,
Eszendőkig sínlödtetek,
Agyban, fejben verettetek,
Sokat vízben el-temetek.

De ha engem' meg-betsülnek,
Véremmel módosan élnek,
Testekben új erőt vesznek,
S hozszú életet nyerhetnek.

107.

Ketskemeti Tsárdában,
Három Betyár magában,
Úgy meg-íszik bújában,
Ki-fordított bundában.

Egygyik fújja nótáját,
Hogy el-felejtse búját,
Félre veti bundáját,
Pengeti farkantyúját.

Másik kiált: hozz több bort;
Mert nem emleget ma tort;
Ha nem ér-is öreg kort,
Rúgja lábával a' port.

A' harmadik csak halgat,
Szemeivel pillogat,
Néha sohajt, és jajgat,
Torka orvost kíváncsat,

Nofza tölts nékem-is még,
Mert a' torkom úgy meg ég;
Ó! be jó ízű vendég!
Úgy meg-szeretlek, hogy még.

Hallod-é te szolgáló;
Körmöljön-meg a' holló;
A' víz nem ide-való,
Bor a' szív vígasztaló.

A' víz máskép' jó lenne,
De béka lakik benne,
Még tsömörbe ejthetne,
Has-rágást szerezhetne.

A' Doktor-is tiltotta,
Hogy ne igyam, meg-hatta;
Maradjon az eb-fajta,
Nem-is kapok én rajta.

Ól tudom, hogy meg-bánnám,
Ha csak egyszer-is innám,
A' gyomrom meg rontanám,
Torkom rosdásítanám.

Magát hát nem ihatom,
De véle bort sem rontom,

Köszönje, ha meg-mosdom,
Elég néki, azt mondom.

Nofza Lyánka! hozz hát még,
Mert a' torkom újra ég;
Fogadom, nem lesz elég,
Ha ötször hozol-is még.

108.

A' Magyar Banderista.

Hej! most élem világom,
Mert van magyar kalpagom,
Kótsag' tollam mellette,
Hová szeretöm tette.
Illyen a' magyar virág,
Attilából ki nyött ág.
Bajúszom fel-fodrítom,
Többé el-sem hagyítom;
Nem kell mezítelen száj,
Orrom alatt ne piszkálj.
Rövid kartsú mentémet,
Bár irigyelje Német,
Egy nyalkán álló Dolmánt,
Kit a' szabó jól ki-hánt,
Nem adnám a' kabátért,
Százért az eb-fajtáért.
Ó szép veres nadrágom!
Te vagy kedves jószágom;
Ha tekintek száromra,
Sárga színű tsizmámra,

Mel.

Melleyen farkantyúm pereg,
Magyar nótára tsereg;
Ószve verem bokámat,
Keresztes tarsolomat,
Ósztán üllök a' lóra,
Kényen tartott fakóra;
Ekkor nézzél szemembe,
Ekkor jöjj velem szembe.
Kilentz Török, hat Tatár,
Elöttem tsak tetű vár,
Rendre szedem gombjait,
'S le-aprítom nyakait;
Szíjat vágok hátokból,
Bort iszom dzsalmájokból,
Illyen a' magyar legény,
Legénységben nem szegény.
Van ékes öltözete,
Öltözethez termete;
Ó én édes Magyarom!
Magyar légy, azt akarom.

109.

Újság.

Honnan jöttel? Debretzenből.
Mit halottál a' köz-hírből?
Hogy egy Afzszony Urát meg-verte,
Söt az házból ki-is kergette.

Mivel verte? az öklével,
Mivel üzte? a' söprövel,
Mondván néki: te szót fogadjál,
Én utánnam ne ólálkodjál.

Frissebb legyél az hajnálnál,
Ébren fülelj az ajtónál,
Hogyha kelnék; jó reggelt mondhasz,
'S térdet hajtván kezet tsókólhasz.

Ez meg-lévén, máshoz láfsál,
Sürögj, forogj, ne mulafsál;
Reám adván hozszú köntösöm,
Már bent légyen a' fölöstököm.

Ha meg-ittam, öltöztetsél,
A' Templomba úgy kövefsél;
Ott könyvemet előmbe tévén,
Fufs, tisztogafs mindent, sietvén.

Vigyázz, hogyha a' Misének
Vége közelít, 's mindennek;
Te azonnal hozzám siessél,
A' Templombúl haza kísérijél.

Már a' konyhán jó tűz égjen,
Egy lépésed kettőt érjen.
Az ebédről kérdezösködjél,
Ahhoz-valót mind tölem kérjél.

Ebéd után tudakozzad,
A' jó kávé miként hozzad?

Fejéren é, avagy feketén?
Te úgy igyál, ha engedem én.

Ez meg-lévén, még más nem jön,
Uraságod hozzám jöjjön,
Ha kedvem lesz beszélgetéshez;
Ha nem, láfs az asztal' szedéshez.

Ha vendég jön, vígan fogadd,
Rosz kedved' soha ne mutasd,
Ha akarod, hogy hozzád szóljak,
Avagy olykor rád-is pillantsak.

Söt, ha látogató jönne,
Vagy mulató bé-köszönne,
Te az házból tüstént ki-menjél,
Mi utánunk ne lesekedjél.

Szóval: mindent, a' mi tsak kell,
Gyorsan, és jól véghez viszel;
Leg-alább, hogy meg-érdemeljed,
A' mit adok minden nap enned.

A' Regula, ha nem tetszik,
A' nyújtó-fa, ládd, hol fekszik
Hidd-meg, egy ép tsontod sem marad,
A' mit nyersz, az mind rajtad szárad.

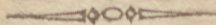
Barátságos köszöntés.

Igyunk egy pohár bort jó egészségért,
 Vigasztás', barátság' hozszabb vóltáért;
 No hát tsöppentsünk, söt töltsünk, és jót hör-
 pentsünk,
 Poharakat emelítsünk, és üresítsünk,
 Fáradt száraz torkot úgy nedvesítsünk.

Szép köszönet légyen Őri Gazdánkknak,
 Ki bennünket tart, 's vall jó Barátjának;
 Soha sója, és búzája mind el-ne fogygyon,
 Tsapra vétetett hordója szüntelen foljon,
 Bút ne tápasztaljon, se kárt ne valjon.

Tisztes Őri háza szerentsés légyen,
 Szíves élte' párj' lokáig éljen;
 Gyermekeitől, tselédjétől minden rosz muljon;
 Tyúkja, lúdja télen, nyáron szüntelen tojjon;
 Orsója, rokkája magában fonjon.

Szinte úgy éljen ez Őri Tárfaság,
 A' kit meg-nem bántott e' víg nyájaság;
 Szerentse' jobb szárnya, karja légyen vezéré;
 Ki ellenünk szól, ne légyen semmi ereje;
 Mint a' lúd gágogjon nyelve' gégéje.

Íntés, (a)

Senkit titkod'
 És szándékod'
 Fenekére ne botsáls;
 Gondolatid',
 Vágyódásid'
 Tzéljait ne lássa más:
 Mert rab lész', a' hol nem véled,
 'S napod' a' hol vígan éled,
 Ott kárban dönt,
 Búra bút önt,
 Az irígy szív, 's árkot ás.

Szép szózatnak,
 Víg ajaknak,
 Jól meg fontold szavait;
 Ezekből meg
 Ismérheted
 Leg-jobban fortéllyait:
 Majd sír, rí a' fondorló szív;
 Majd nevetve mondja, hogy hív,
 'S hol vígan jársh,
 Képzést sem vársh,
 Tölti hamiságait.

(a) Ez az Ének már a' 8-dik szám alatt va-
 gyon; de mivel ott némelly hibák tsúsz-
 tak közibe, itt meg-jobbítva adjuk-elöl.

Tehát kérlek,

Arra intlek;

Heves kívánságotat

Tartsd zabolán,

Titkon korán,

Ne mutasd hív vóltodat.

Próba köre vedd ezerre,

Ügy bízd szíved' vélt hívedre;

Hogy meg-ne szánd,

Tetted' ne bánd,

Tartsad nálad titkodat.

112.

Az újdön új Politzia.

Az újdön új Politziát

Ha kívánod hm, hm, hm.

E' Világnak praktikáját,

Ha nem bánod hm, hm, hm.

De vígyázva kell szóllanom,

Trala trilom tralala,

Sokat is félbe harapnom,

Ne talántán hm, hm, hm.

Mostani Világnak dolga

Tsak olyan, mint hm, hm, hm.

Ebben mindjárt léfzen szolgál,

Ki minden színt hm, hm, hm.

Ki mindenkör akar nyerni

Trala trilom tralala,

Akart-

Akarta is kell vezetni

De azomban hm, hm, hm.

Ki nem tud jól levelet tsapni,

Mindenképpen hm, hm, hm.

Magas poltzra nem fog kapni,

Hanem szépen hm, hm, hm.

Szemmel, szóval tsalogafsad,

Trala trilom tralala,

Szívedet ki-ne mutafsad,

Hanem egy kis hm, hm, hm.

Abrázatot változtafsad,

Mások belső hm, hm, hm.

Kedvedet alkalmaztáfad

De tsak külső hm, hm, hm.

Néha mérget-is kell falnod,

Trala trilom tralala

Azokat-is tsókolgatnod,

Kiket inkább hm, hm, hm.

Ne hidj most lenki nyelvének,

Noha mindjárt hm, hm, hm.

Se' levele' petsétjének,

Mert az is már hm, hm, hm.

Jégen várat építeni,

Trala trilom tralala,

Avagy az embernek hinni,

Higyd-el tsak nem hm, hm, hm.

Sokaknak mosolyog szájak,
Midőn belül hm, hm, hm.
Vagy sírásra áll ortzájok,
De tsak felül hm, hm, hm.
Azt vélnéd, hogy benned nyugszik,
Trala, trilom, tralala
De szívekben kígyó fekszik;
Hanem vígyázz hm, hm, hm.

Keveset kell most szóllani,
A' többit fel hm, hm, hm.
Sokat türni, 's el-halgatni,
Magában el hm, hm, hm.
Nem jó mindent Pápa szemmel
Trala trilom tralala
Hanem sokszor tsak fél szemmel
Újai közt hm, hm, hm.

Ha fel-akaršz akasztatni,
Tsak parányit hm, hm, hm.
Ha pedig magasztaltatni,
Ezer annyit hm, hm, hm.
Erköltsel most kereskedni
Trala trilom tralala
Pénzen, 's vétken meg-kell venni,
A' mit szíved hm, hm, hm.

Afzszonyok-is fel-héjázna,
Noha rövid hm, hm, hm.
Uraikon uralkodnak,
Mintha övék hm, hm, hm.

De tsak tudnák mért bolhások,
Trala trilom tralala,
Talán büfzke vágyodások
Egy keveysé hm, hm, hm.

Az ő nyelvök, mint a' Pósta
Soha nyugtát hm, hm, hm,
Szívek pedig mint a' rosta
Semmi titkot hm, hm, hm.
Mindent dobbal, 's trombitával
Trala trilom tralala
Jaj ki ilyen jó madárral,
Halgafsunk, mert hm, hm, hm.

V É G E,

MUTATÓ-TÁBLA.

	Ének' száma.
A' fényes nap	87
Ah! el-velztettem	101
Ah! nints többé	102
Ah! szívem' öröme	98
Akár miként komorkodjon	31
A' lántzban sem változtatom	32
Aldlak téged' sok ezerszer	46
Alig tünt-fel előttem	34
Alnok szíréen	62
Álom, álom, édes álom	37
Amornak lángjával	58
Amott a' tsendes völgy' ölében	22
A' nagy szerelemnek	57
A' piros hajnal	19
Artatlan szívű Fillisem!	41
Arva; bús fejem	61
Arva erőtlen ifjúság	23
Arván, sírván	68
Arva szívem' nyögésit	97
A' szerelem nagy tüzet vet	42
A' szeretet néha keserűség	55
A' szeretet szemes	26
Az ízmos nagy fák	30
Az öfzinte Barátság	2
Az újdon új politziát	112
Bal szerentse	93
Boldog, a' ki egészségben	4
Boldog, ki ámor' ölébe	38
Búshadt szívem	90
Dámonnak víg barátsága	36
Drága kintse szívemnek	104
Egek! miért sértetek?	48
Egész világ életemet	106
Egy szép kertben	16
Élly magadnak gyenge ág	65
En is ezen öröm' kertben	15

En teremtöm	6.
Ezer nyoltz száz esztendőnek a' végén	10.
Fakadj piros rózsá	82.
Fel-nyitom már	89.
Félre tőlem szép kevély	76.
Gyászban borúlt gondolatim	59.
Halni megyek	100.
Hamis Lutza	78.
Ha szerető nélkül élnék	80.
Haszontalan kerésem	79.
Hej! most élelem világom	108.
Hogy alatson	5.
Hold! melly szépen világítz	60.
Hol vagy, hol, Te?	28.
Honnan jöttél?	109.
Jaj melly szörnyen	103.
Jer, kit mérges gondok	1.
Igaz, hogy kints	3.
Igyunk egy pohár bort	110.
Im' e' kised	69.
Ime, megént ropogtatod	54.
Írigy tsuka!	92.
Kedves párom el-veztettem	72.
Kedves üdö' víg kezdete	13.
Kegyességedért	49.
Kelly-fel Ifjú	29.
Készülj szép magyar Nemesség	11.
Ketskeméti tsárdában	107.
Ki lesz nálam szerentsésebb?	84.
Ki mit szeret	61.
Kis bujdosó szeletske	21.
Ki szeretné az életet	9.
Látom repülsz tőlem	88.
Láttam minap egy gerlitzét	73.
Lyánka! útát szerelmemnek	44.
Meg kell adni a' rózsának	17.
Mi keserü fok gondolat	94.
Mikor dolgom folyt ke	3.

Minden az Eg alatt	105
Mint a' him gerlitze	74
Mondják mások	81
Nagy Isten! hullnak könnyeim	33
Nagy szomorúságom	95
Napról napra szebben nevet	12
Ne keress nálam állandóságot	64
Ne kételkedj szavaimban	45
Nem búsúl az, van kinek	39
Nem tudom, ki szeretne	67
Nincs szebb vígság	40
O! átkozott irigy nyelvek!	91
O! mennyi szerentsémet	66
O! te kegyetlen sors	52
O! ti könnyű deli szemek	42
Panaszaimnak sűrűsége	96
Piros hajnal, fényes nap' sugarok	20
Senkit titkod', és szándékos	111
Szalmas életem	81
Szohajtozik egy szép Nymfa	53
Szárak, 's erőtlenség	24
Szép tavaszi rózsa virág	75
Szép tavaszkor a' rétekben	14
Szelem gyötrellemmel	56
Szerentsétlen az olyan szív	77
Szeretet, te édes erő	35
Szeretni jó ugyan	27
Szemem fájdalma	70
Szép bűknak közepette	80
Szép indulattya	51
Szépebb nem türhetem	68
Szép sínlődöm	50
Szép titokban kell tartanom	47
Szép andér, álnok, gonosz világ	71
Szép minap, te szép Leány	18
Szép kell már	99
Szép szerelmes leányok	25

Officium Junii Bonaespera
per 20. episcopus

Maria Insuper Bonaespera
per 20. episcopus

Officium Junii Bonaespera
per 20. episcopus

Officium Junii Bonaespera
per 20. episcopus

Officium Junii Bonaespera
per 20. episcopus

Officium Junii Bonaespera
per 20. episcopus

Sup.

Christensen by
C. A.

April 5 - 5
1890 - 6

1890